

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Χρόνια Παιδικά

χρώμα γαλανό
στον απόδημο ελληνισμό

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΥΠΡΟΥ | www.cultural-association.org

e-book | ΠΑΙΔΙΚΗ - ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συντονισμός Έργου, Επικοινωνία και Προβολή:

Σύνδεσμος Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου

SOLOMOS Web Radio TV

Εκδόσεις
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΥΠΡΟΥ | ΣΠΕΚ
2023

Στυλιανού Γονατά 4, 546 21, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

e-mail: info@cultural-association.org

www.cultural-association.org

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Χρόνια Παιδιά

χρώμα γαλανό
στον απόδημο ελληνισμό

ΠΑΙΔΙΚΗ-ΝΕΑΝΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σειρά e-book | ΣΠΕΚ

Copyright© 2023
Σύνδεσμος Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου

Πνευματική Ιδιοκτησία
Αμφιτρίτη Κωνσταντέλου Εμμανουήλ
chrysoamphi@aol.com

ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ
χρώμα γαλανό στον απόδημο ελληνισμό

ISBN: 978-618-5715-23-6
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΥΠΡΟΥ
Σειρά Ηλεκτρονικών Εκδόσεων | ΣΠΕΚ e-book

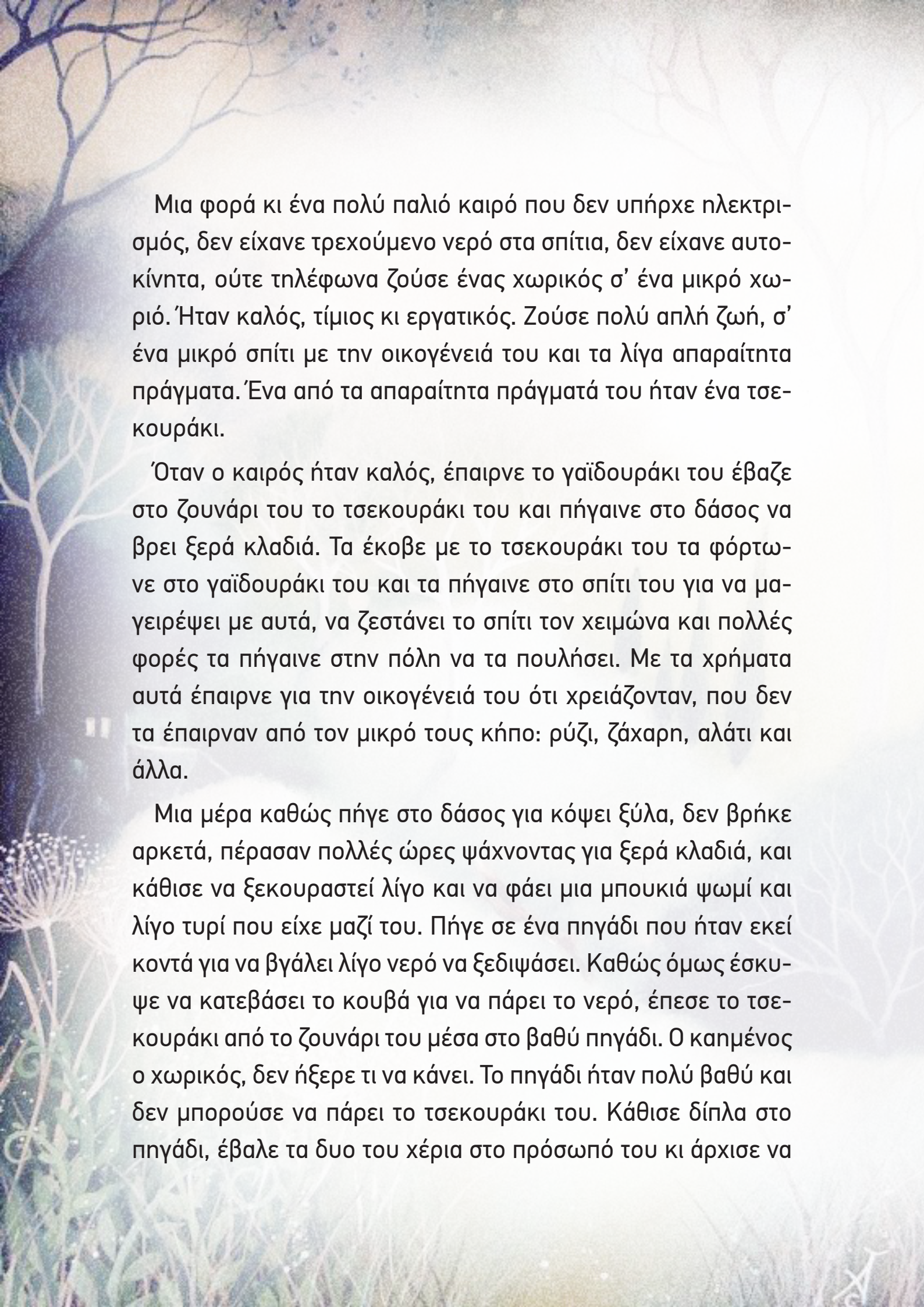
ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ
ΚΑΘΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Μέρη από το βιβλίο αυτό που σε έκταση ΔΕΝ θα υπερβαίνουν τις 500 λέξεις, μπορούν να ανατυπωθούν ή μεταδοθούν χωρίς ειδική άδεια, υπό τον όρο να αναφέρεται η πηγή των πληροφοριών αυτών, θα εκτιμηθεί από τον ΣΠΕΚ και τον συγγραφέα η ταυτόχρονη ενημέρωσή τους.

↑
Ο ΤΣΕΚΟΥΡΑΪ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι ένα πολύ παλιό καιρό που δεν υπήρχε ηλεκτρισμός, δεν είχανε τρεχούμενο νερό στα σπίτια, δεν είχανε αυτοκίνητα, ούτε τηλέφωνα ζούσε ένας χωρικός σ' ένα μικρό χωριό. Ήταν καλός, τίμιος κι εργατικός. Ζούσε πολύ απλή ζωή, σ' ένα μικρό σπίτι με την οικογένειά του και τα λίγα απαραίτητα πράγματα. Ένα από τα απαραίτητα πράγματά του ήταν ένα τσεκουράκι.

Όταν ο καιρός ήταν καλός, έπαιρνε το γαϊδουράκι του έβαζε στο ζουνάρι του το τσεκουράκι του και πήγαινε στο δάσος να βρει ξερά κλαδιά. Τα έκοβε με το τσεκουράκι του τα φόρτωνε στο γαϊδουράκι του και τα πήγαινε στο σπίτι του για να μαγειρέψει με αυτά, να ζεστάνει το σπίτι τον χειμώνα και πολλές φορές τα πήγαινε στην πόλη να τα πουλήσει. Με τα χρήματα αυτά έπαιρνε για την οικογένειά του ότι χρειάζονταν, που δεν τα έπαιρναν από τον μικρό τους κήπο: ρύζι, ζάχαρη, αλάτι και άλλα.

Μια μέρα καθώς πήγε στο δάσος για κόψει ξύλα, δεν βρήκε αρκετά, πέρασαν πολλές ώρες ψάχνοντας για ξερά κλαδιά, και κάθισε να ξεκουραστεί λίγο και να φάει μια μπουκιά ψωμί και λίγο τυρί που είχε μαζί του. Πήγε σε ένα πηγάδι που ήταν εκεί κοντά για να βγάλει λίγο νερό να ξεδιψάσει. Καθώς όμως έσκυψε να κατεβάσει το κουβά για να πάρει το νερό, έπεσε το τσεκουράκι από το ζουνάρι του μέσα στο βαθύ πηγάδι. Ο καημένος ο χωρικός, δεν ήξερε τι να κάνει. Το πηγάδι ήταν πολύ βαθύ και δεν μπορούσε να πάρει το τσεκουράκι του. Κάθισε δίπλα στο πηγάδι, έβαλε τα δυο του χέρια στο πρόσωπό του κι άρχισε να

κλαίει, και να λέει: Τι θα κάνω τώρα χωρίς το τσεκουράκι μου;
Πώς θα κόβω κλαδιά για το σπίτι μου;

Εκεί που ήταν στενοχωρημένος βλέπει μπροστά του έναν Άγγελο.

– Γιατί κλαις καλέ μου άνθρωπε; τον ρώτησε ο Άγγελος.

– Μου έπεσε το τσεκουράκι μου στο πηγάδι, και δεν μπορώ να το βγάλω από εκεί. Δεν έχω άλλο τσεκούρι στο σπίτι μου, ούτε χρήματα να αγοράσω άλλο, είπε ο χωρικός και συνέχισε τα κλάματα.

– Μην στεναχωριέσαι καλέ μου άνθρωπε, είπε ο Άγγελος. Θα κατεβώ εγώ στο πηγάδι και θα βρω το τσεκουράκι σου.

Σηκώθηκε πάνω ο χωρικός σκούπισε τα μάτια του και περίμενε να δει τι θα έκανε ο Άγγελος.

Κατέβηκε ο Άγγελος στο πηγάδι, και έφερε στον χωρικό ένα ωραίο καινούριο τσεκουράκι.

– Αυτό είναι το τσεκουράκι σου; τον ρώτησε.

– Όχι, όχι, δεν είναι το δικό μου αυτό. Το δικό μου είναι παλιό. Το έχω για πολλά χρόνια τώρα.

Βάζει ο Άγγελος το τσεκούρι στην άκρη και κατεβαίνει πάλι στο πηγάδι. Βγάζει ένα άλλο τσεκούρι, καινούριο και μεγαλύτερο.

– Είναι αυτό το τσεκουράκι σου; τον ρωτάει.

– Όχι, όχι, Άγγελέ μου. Αυτό είναι μεγάλο και καινούριο! Το δικό μου είναι μικρότερο και πολύ παλιό. Το βάζει στην άκρη ο Άγγελος και κατεβαίνει πάλι στο πηγάδι. Αυτή τη φορά φέρνει ένα ωραίο ασημένιο τσεκούρι.

– Μήπως είναι αυτό δικό σου; τον ρωτά.

– Όχι, Άγγελέ μου, δεν είναι δικό μου.

– Μην απελπίζεσαι καλέ μου άνθρωπε, θα βρω και το δικό σου, είπε ο Άγγελος. Βάζει κι αυτό στην άκρη μαζί με τα άλλα τσεκούρια, και κατεβαίνει πάλι στο πηγάδι. Αυτή τη φορά φέρνει ένα ωραίο, ολόχρυσο τσεκούρι. Είναι αυτό το δικό σου τσεκουράκι, ρωτά τον χωρικό.

– Όχι, καλέ μου Άγγελε, αυτό είναι χρυσό, το δικό μου είναι σιδερένιο και παλιό.

Το βάζει κι αυτό στην άκρη με το ασημένιο, και τα δύο καινούρια το ένα μεγαλύτερο από το άλλο.

– Μην στενοχωριέσαι, θα το βρούμε και το δικό σου, αφού έπεσε σ' αυτό το πηγάδι.

Κατεβαίνει πάλι στο πηγάδι ο άγγελος και φέρνει ένα παλιό και τριμμένο τσεκουράκι.

Χαμογέλασε ο χωρικός και είπε χαρούμενος:

– Α! αυτό είναι δικό μου, σε ευχαριστώ πολύ, Άγγελέ μου.

Ο Άγγελος έδωσε στον χωρικό το τσεκουράκι και του είπε: Καλέ μου άνθρωπε έδειξες ότι είσαι πολύ τίμιος και καλός. Γι' αυτό σου δίνω όλα αυτά τα τσεκούρια, πάρε τα καινούργιο για τις δουλειές του σπιτιού σου. Πάρε επίσης το ασημένιο και το χρυσό και πήγαινε να τα πουλήσεις και με τα χρήματα που θα πάρεις πάρε ότι θέλεις για το καλό της οικογένειάς σου.

Πήρε ο χωρικός τα τσεκούρια, ευχαρίστησε τον Άγγελο και πήγε σπίτι του.

Την άλλη μέρα πήρε το ασημένιο και το χρυσό τσεκούρι και πήγε στην πόλη που δεν ήταν και πολύ μακριά από το χωριό του. Πήγε σε ένα κατάστημα που πουλούσαν χρυσαφικά και αργυρά κοσμήματα και ρώτησε τον καταστηματάρχη πόσο αξίζουν τα τσεκουράκια που είχε.

Ο καταστηματάρχης του είπε:

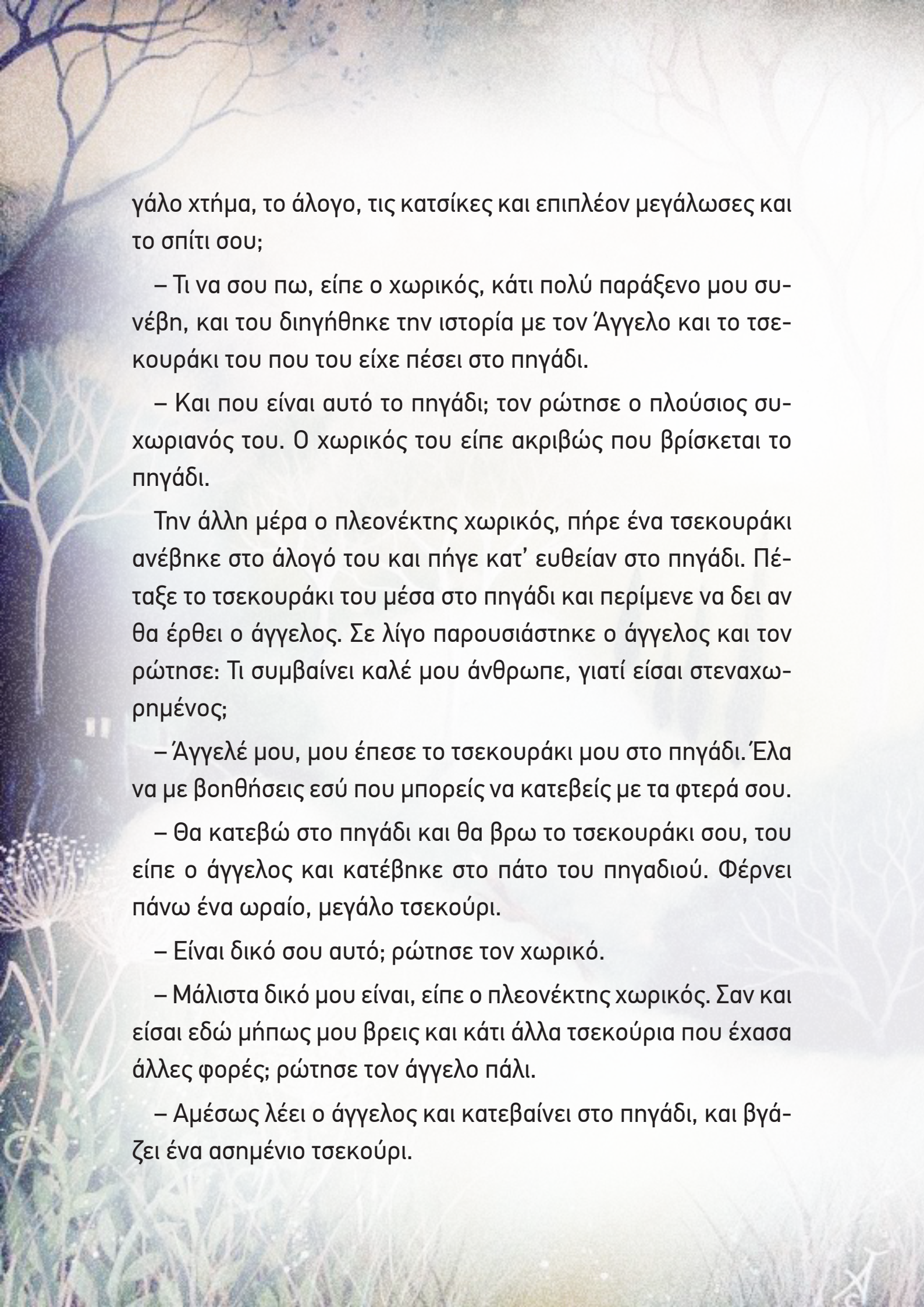
– Αυτά είναι πολύτιμα, μπορώ να κάνω πολλά δαχτυλίδια, βραχιόλια και άλλα χρυσαφικά. Θέλω να τα αγοράσω! Μου τα πουλάς;

– Μάλιστα, λέει ο χωρικός.

Ο καταστηματάρχης του έδωσε πολλά χρήματα και αγόρασε και τα δύο τσεκουράκια, το χρυσό και το ασημένιο. Πήρε ο χωρικός τα χρήματα χαρούμενος, πήγε στο σπίτι του και όλοι στην οικογένεια ηπιδούσαν από την χαρά τους. Μετά από λίγες μέρες ο καλός χωρικός αγόρασε ένα ωραίο χτήμα, με ελιές, λεμονιές, πορτοκαλιές, μηλιές και αχλαδιές. Αγόρασε επίσης και δύο κατσίκες γιά να έχουν γάλα να πίνουν τα παιδιά του, και για να κάνουν το τυρί της χρονιάς. Αγόρασε και ένα άλογο για να τον βοηθάει στις δουλειές που χρειάζονταν στο χτήμα. Έπειτα έβαλε εργάτες και μεγάλωσε το σπίτι του για να έχουν ευρυχωρία όλοι στην οικογένεια. Όλοι στην οικογένεια ήταν χαρούμενοι και καλοί με όλους τους χωρικούς.

Ένας από τους κατοίκους του χωριού του, που ζούσε σε μεγάλο σπίτι και είχε καλά χτήματα, αλλά πάντα ήθελε να αγοράζει κι άλλα, πλησίασε μια μέρα τον χωρικό μας και του είπε:

– Δεν μου λες, πού βρήκες τα χρήματα και αγόρασες το με-

γάλο χτήμα, το άλογο, τις κασίκες και επιπλέον μεγάλωσες και το σπίτι σου;

– Τι να σου πω, είπε ο χωρικός, κάτι πολύ παράξενο μου συνέβη, και του διηγήθηκε την ιστορία με τον Άγγελο και το τσεκουράκι του που του είχε πέσει στο πηγάδι.

– Και που είναι αυτό το πηγάδι; τον ρώτησε ο πλούσιος συχωριανός του. Ο χωρικός του είπε ακριβώς που βρίσκεται το πηγάδι.

Την άλλη μέρα ο πλεονέκτης χωρικός, πήρε ένα τσεκουράκι ανέβηκε στο άλογό του και πήγε κατ' ευθείαν στο πηγάδι. Πέταξε το τσεκουράκι του μέσα στο πηγάδι και περίμενε να δει αν θα έρθει ο άγγελος. Σε λίγο παρουσιάστηκε ο άγγελος και τον ρώτησε: Τι συμβαίνει καλέ μου άνθρωπε, γιατί είσαι στεναχωρημένος;

– Άγγελέ μου, μου έπεσε το τσεκουράκι μου στο πηγάδι. Έλα να με βοηθήσεις εσύ που μπορείς να κατεβείς με τα φτερά σου.

– Θα κατεβώ στο πηγάδι και θα βρω το τσεκουράκι σου, του είπε ο άγγελος και κατέβηκε στο πάτο του πηγαδιού. Φέρνει πάνω ένα ωραίο, μεγάλο τσεκούρι.

– Είναι δικό σου αυτό; ρώτησε τον χωρικό.

– Μάλιστα δικό μου είναι, είπε ο πλεονέκτης χωρικός. Σαν και είσαι εδώ μήπως μου βρεις και κάτι άλλα τσεκούρια που έχασα άλλες φορές; ρώτησε τον άγγελο πάλι.

– Αμέσως λέει ο άγγελος και κατεβαίνει στο πηγάδι, και βγάζει ένα ασημένιο τσεκούρι.

– Είναι δικό σου κι αυτό το τσεκούρι; Ρωτά ο Άγγελος.

– Μάλιστα, μάλιστα, δικό μου είναι. Είπε ο πλεονέκτης.

Το έβαλε ο Άγγελος κι αυτό στην άκρη όπως και με το πρώτο τσεκούρι και κατέβηκε πάλι στο πηγάδι. Αυτή τη φορά βγάζει ένα ολόχρυσο τσεκούρι.

– Κι' αυτό δικό σου είναι; ρώτησε πάλι ο άγγελος τον πλεονέκτη μας χωρικό.

– Μάλιστα δικό μου, δικό μου είναι κι αυτό.

Ο Άγγελος, τότε παίρνει και τα τρία τσεκούρια και τα πετάει πάλι στο πηγάδι.

– Μα τι κάνεις εκεί Άγγελέ μου; Γιατί τα πέταξες στο πηγάδι πάλι;

– Άκουσε καλέ μου άνθρωπε, του είπε ο Άγγελος. Ξέρω ακριβώς αυτά που έκανες. Εσύ πέταξες το τσεκουράκι σου στο πηγάδι. Και μου είπες πολλά ψέματα. Τα τσεκούρια που έβγαλα δεν είναι δικά σου! Γι' αυτό τα πέταξα πάλι στο πηγάδι. Και επειδή μου είπες ψέματα, δεν θα σου βγάλω ούτε το δικό σου. Πήγαινε στο σπίτι σου και μάθε να μην λες ψέματα και να μην είσαι πλεονέκτης. Έχεις ότι χρειάζεσαι για να κάνεις μια καλή ζωή και μάθε να βοηθάς αυτούς που έχουν πολύ λιγότερα από όσα έχεις εσύ.

Ο πλεονέκτης χωρικός κατέβασε το κεφάλι του, πήρε το αλόγο του και γύρισε στο σπίτι του, και δεν είπε σε κανέναν τίποτε από αυτά που έγιναν αυτή την ημέρα.

Σκεφτόταν συχνά αυτά που του είπε ο Άγγελος και προσπα-

The background is a soft, painterly illustration of a landscape. It features several bare, dark trees with intricate branch structures. In the distance, a small, simple house with two windows is visible. The overall color palette is muted, with soft blues, greys, and earthy tones, creating a serene and slightly melancholic atmosphere. The text is overlaid on this background.

θούσε να εφαρμόσει την συμβουλή του Άγγελου.

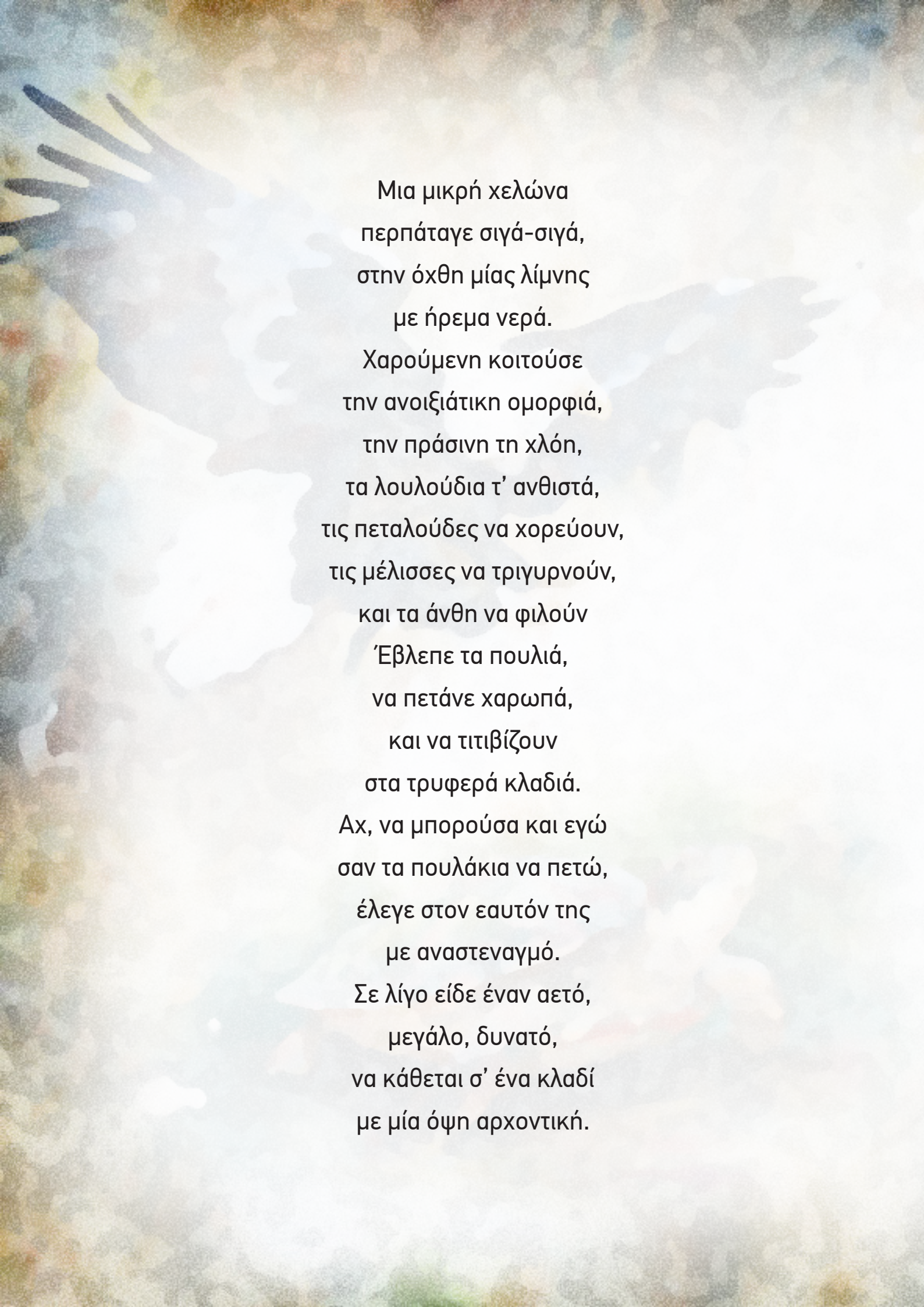
Κι' έτσι ο φτωχός χωρικός έζησε πιο άνετη ζωή με την οικογένειά του, αλλά και ο πλεονέκτης έμαθε ένα καλό μάθημα και έζησε πιο χαρούμενη ζωή από πρώτα, γιατί ήταν ευχαριστημένος με αυτά που είχε. Ακόμα όταν βοηθούσε κάποιον που χρειαζόνταν βοήθεια ένιωθε χαρά.

ΤΕΛΟΣ

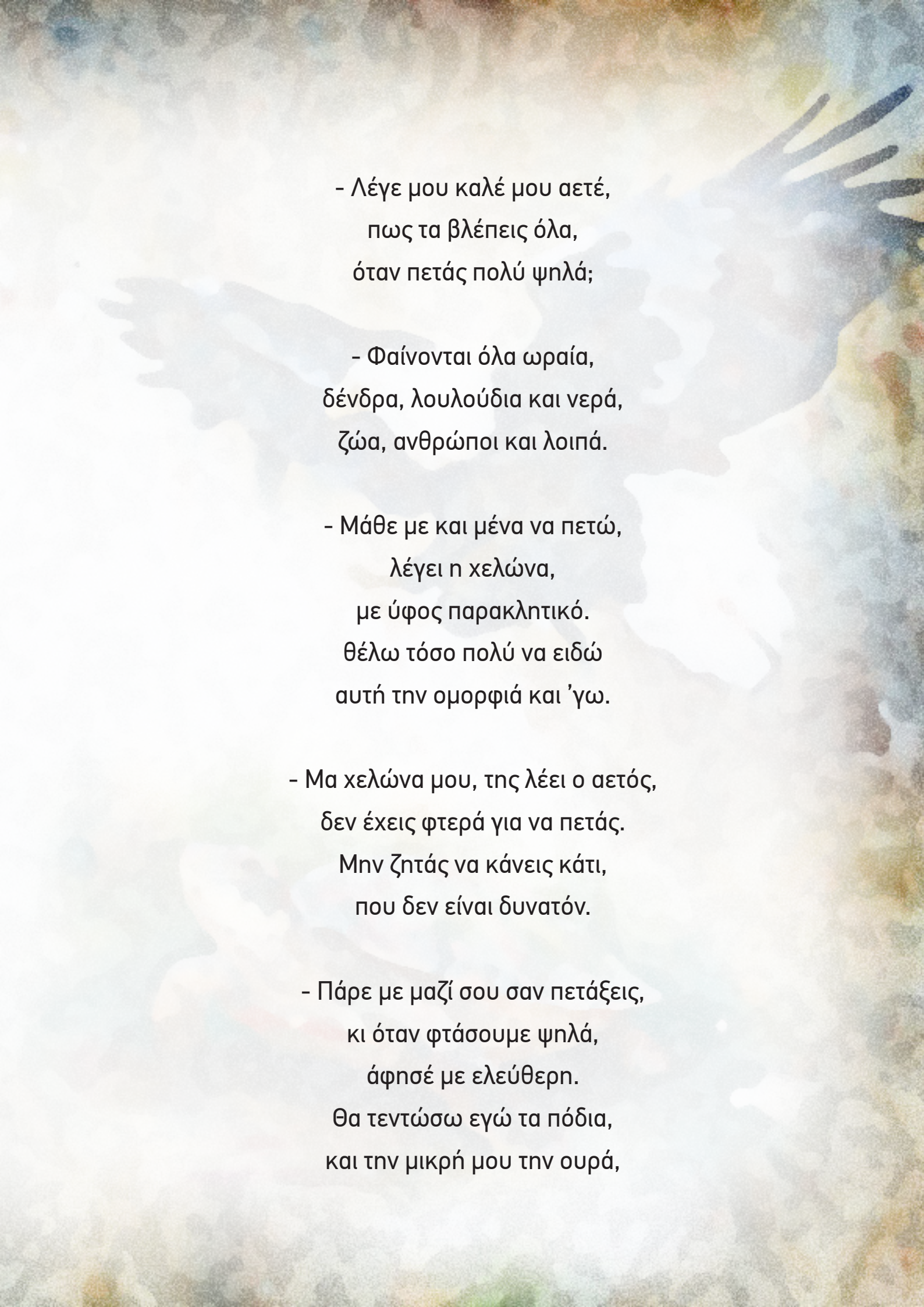

Η χελώνα και ο αετός

ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ, ΜΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΛΛΑΓΗ

Μια μικρή χελώνα
περπάταγε σιγά-σιγά,
στην όχθη μίας λίμνης
με ήρεμα νερά.
Χαρούμενη κοιτούσε
την ανοιξιιάτικη ομορφιά,
την πράσινη τη χλόη,
τα λουλούδια τ' ανθιστά,
τις πεταλούδες να χορεύουν,
τις μέλισσες να τριγυρνούν,
και τα άνθη να φιλούν
Έβλεπε τα πουλιά,
να πετάνε χαρωπά,
και να τιτιβίζουν
στα τρυφερά κλαδιά.
Αχ, να μπορούσα και εγώ
σαν τα πουλάκια να πετώ,
έλεγε στον εαυτόν της
με αναστεναγμό.
Σε λίγο είδε έναν αετό,
μεγάλο, δυνατό,
να κάθεται σ' ένα κλαδί
με μία όψη αρχοντική.

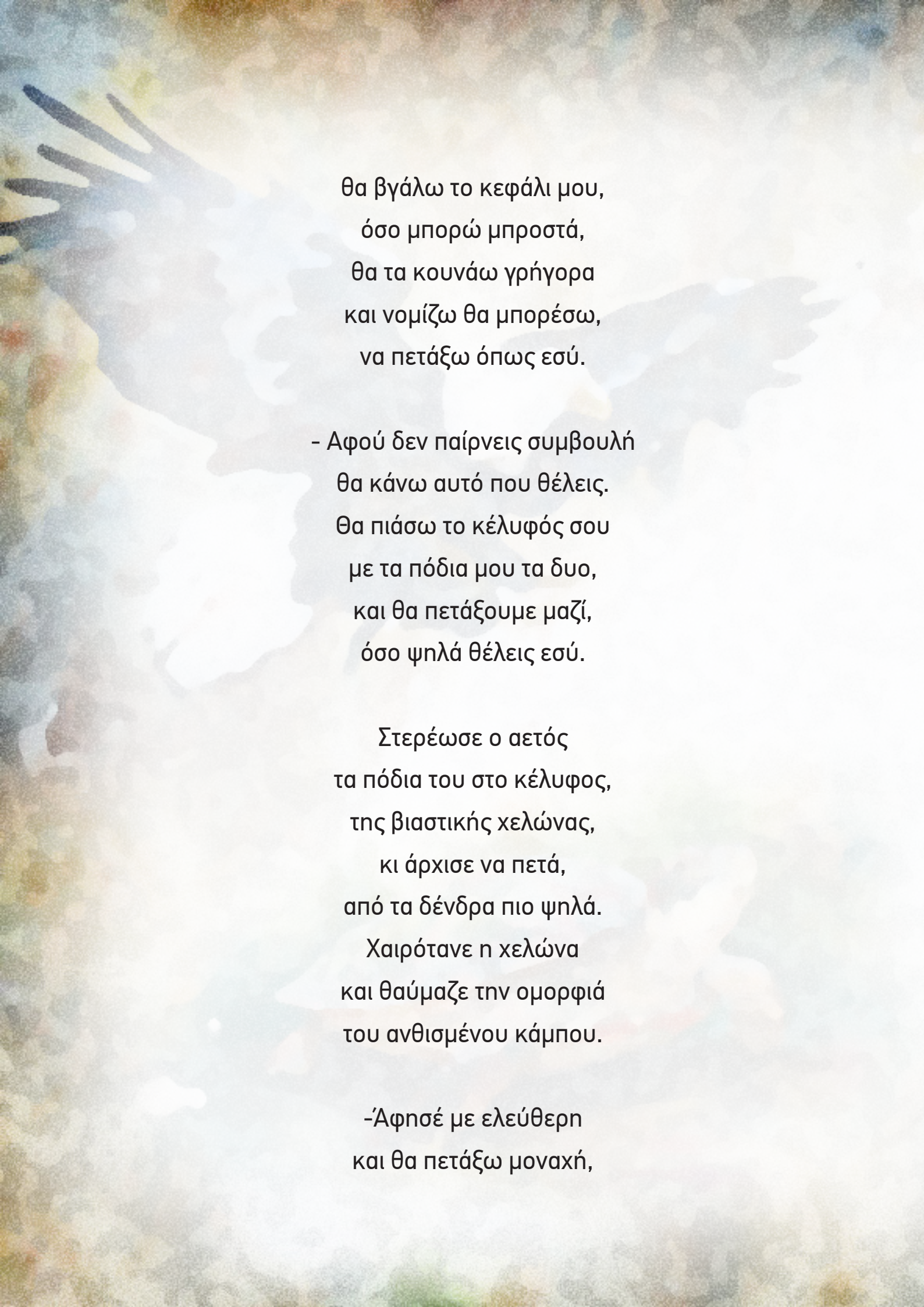
- Λέγε μου καλέ μου αετέ,
πως τα βλέπεις όλα,
όταν πετάς πολύ ψηλά;

- Φαίνονται όλα ωραία,
δένδρα, λουλούδια και νερά,
ζώα, άνθρωποι και λοιπά.

- Μάθε με και μένα να πετώ,
λέγει η χελώνα,
με ύφος παρακλητικό.
θέλω τόσο πολύ να ειδώ
αυτή την ομορφιά και 'γω.

- Μα χελώνα μου, της λέει ο αετός,
δεν έχεις φτερά για να πετάς.
Μην ζητάς να κάνεις κάτι,
που δεν είναι δυνατόν.

- Πάρε με μαζί σου σαν πετάξεις,
κι όταν φτάσουμε ψηλά,
άφησέ με ελεύθερη.
Θα τεντώσω εγώ τα πόδια,
και την μικρή μου την ουρά,

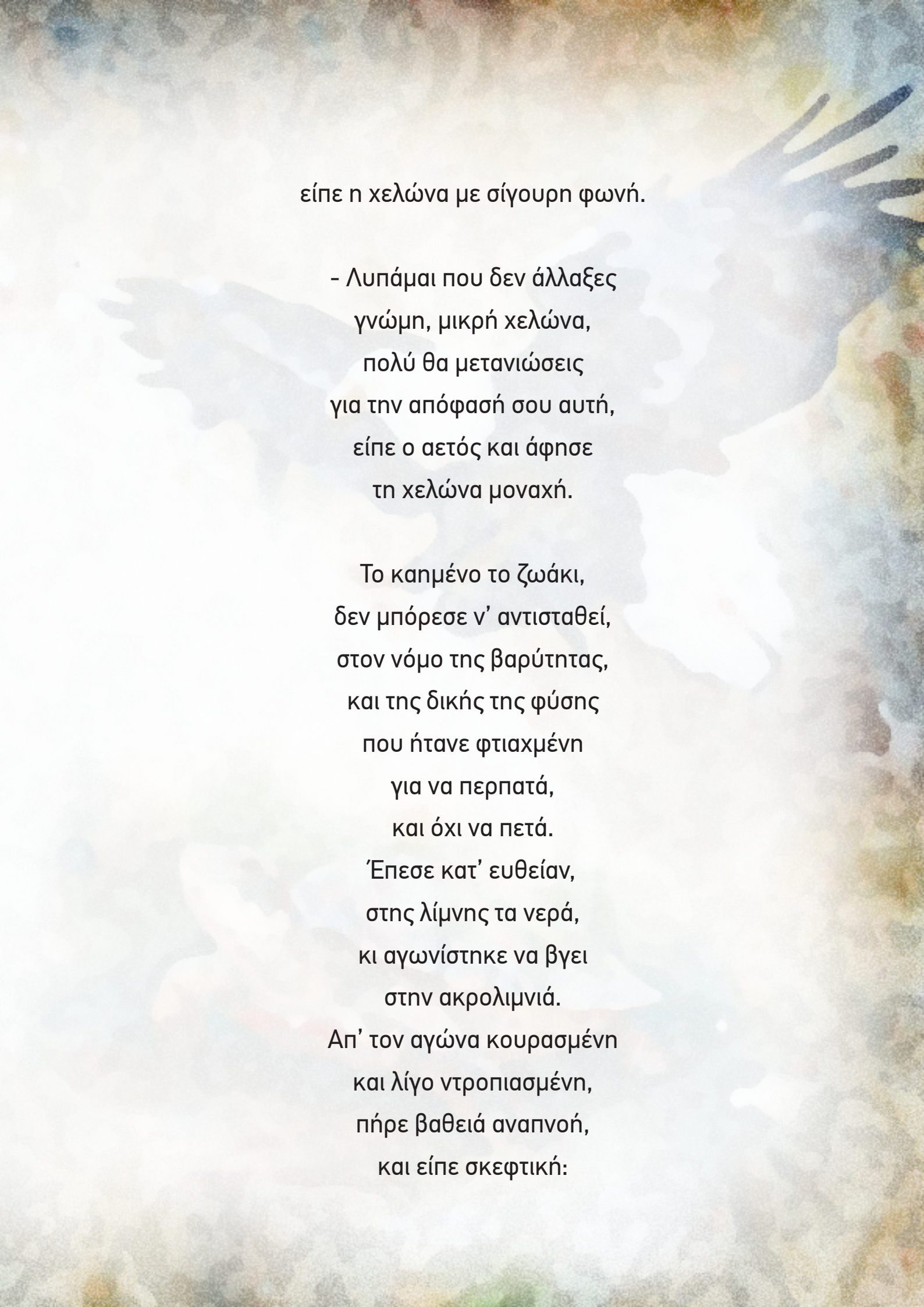

θα βγάλω το κεφάλι μου,
όσο μπορώ μπροστά,
θα τα κουνάω γρήγορα
και νομίζω θα μπορέσω,
να πετάξω όπως εσύ.

- Αφού δεν παίρνεις συμβουλή
θα κάνω αυτό που θέλεις.
Θα πιάσω το κέλυφός σου
με τα πόδια μου τα δυο,
και θα πετάξουμε μαζί,
όσο ψηλά θέλεις εσύ.

Στερέωσε ο αετός
τα πόδια του στο κέλυφος,
της βιαστικής χελώνας,
κι άρχισε να πετά,
από τα δένδρα πιο ψηλά.
Χαιρότανε η χελώνα
και θαύμαζε την ομορφιά
του ανθισμένου κάμπου.

-Άφησέ με ελεύθερη
και θα πετάξω μοναχή,

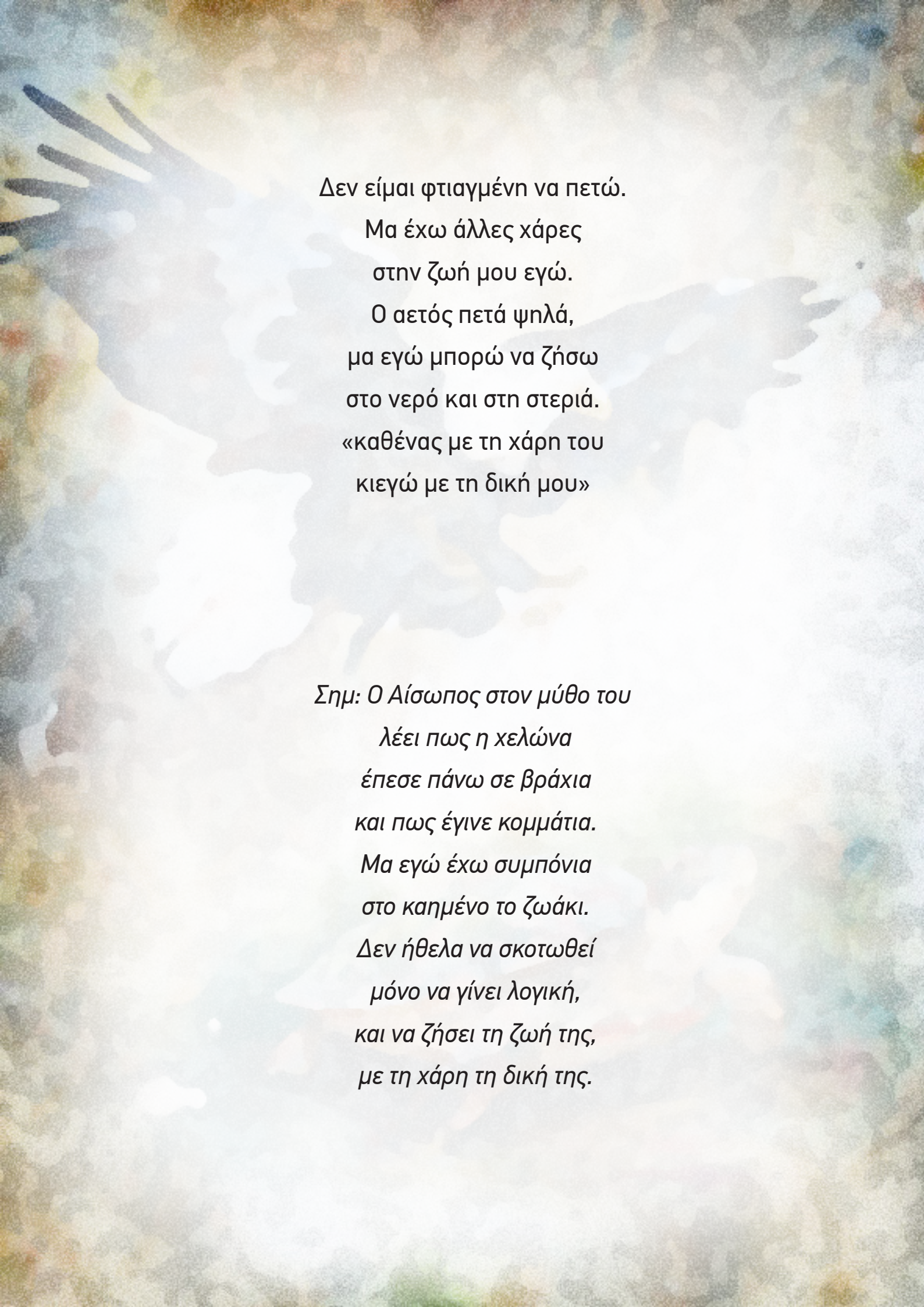
είπε η χελώνα με σίγουρη φωνή.

- Λυπάμαι που δεν άλλαξες
γνώμη, μικρή χελώνα,
πολύ θα μετανιώσεις
για την απόφασή σου αυτή,
είπε ο αετός και άφησε
τη χελώνα μοναχή.

Το καημένο το ζωάκι,
δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί,
στον νόμο της βαρύτητας,
και της δικής της φύσης
που ήτανε φτιαχμένη
για να περπατά,
και όχι να πετά.

Έπεσε κατ' ευθείαν,
στης λίμνης τα νερά,
κι αγωνίστηκε να βγει
στην ακρολιμνιά.

Απ' τον αγώνα κουρασμένη
και λίγο ντροπιασμένη,
πήρε βαθειά αναπνοή,
και είπε σκεφτική:

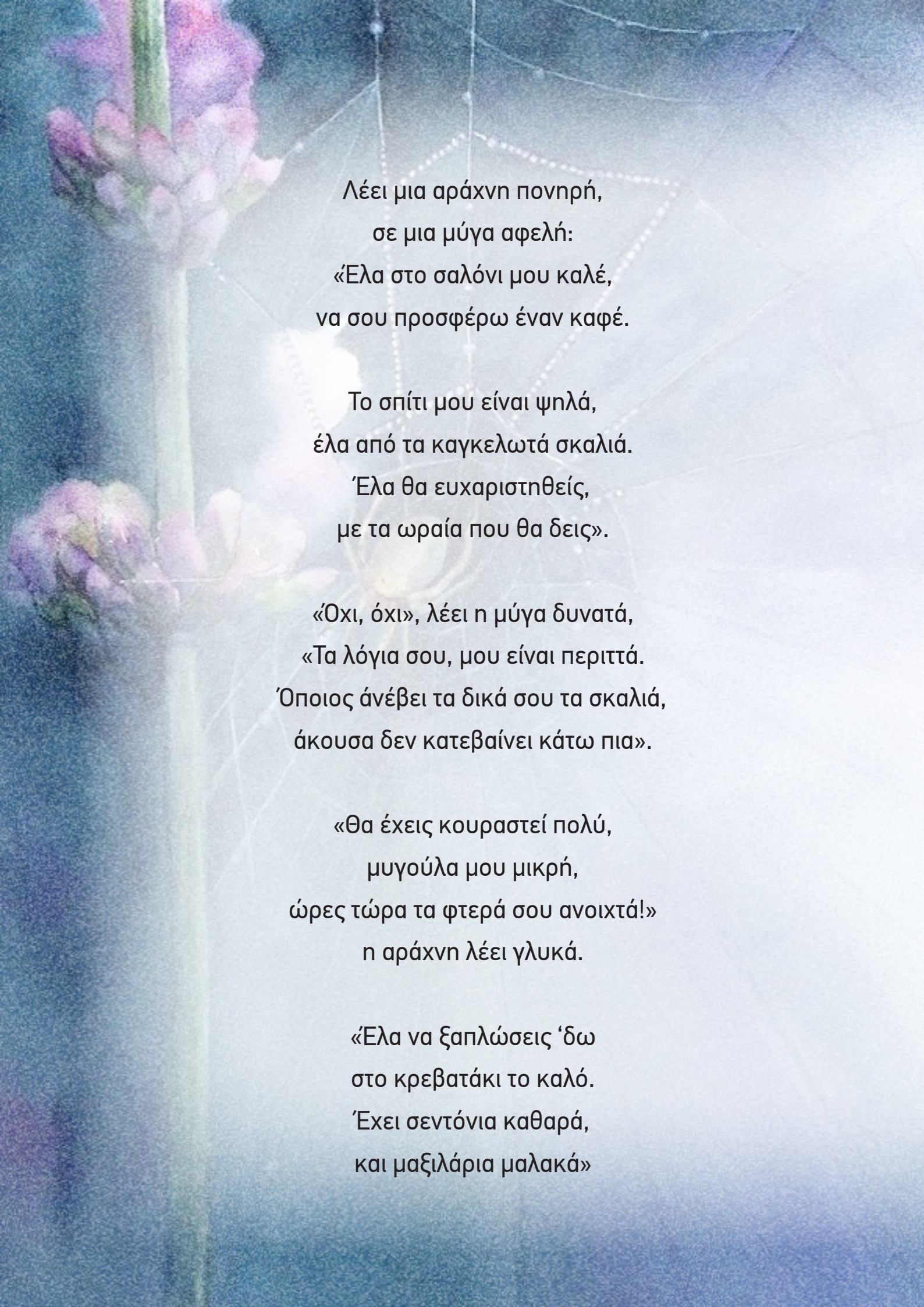
Δεν είμαι φτιαγμένη να πετώ.
Μα έχω άλλες χάρες
στην ζωή μου εγώ.
Ο αετός πετά ψηλά,
μα εγώ μπορώ να ζήσω
στο νερό και στη στεριά.
«καθένας με τη χάρη του
κιεγώ με τη δική μου»

*Σημ: Ο Αίσωπος στον μύθο του
λέει πως η χελώνα
έπεσε πάνω σε βράχια
και πως έγινε κομμάτια.
Μα εγώ έχω συμπόνια
στο καημένο το ζωάκι.
Δεν ήθελα να σκοτωθεί
μόνο να γίνει λογική,
και να ζήσει τη ζωή της,
με τη χάρη τη δική της.*

Η αράχνη και η μύγα

Απόδοση από τα Αγγλικά: The Spider and the Fly, by Mary Howitt

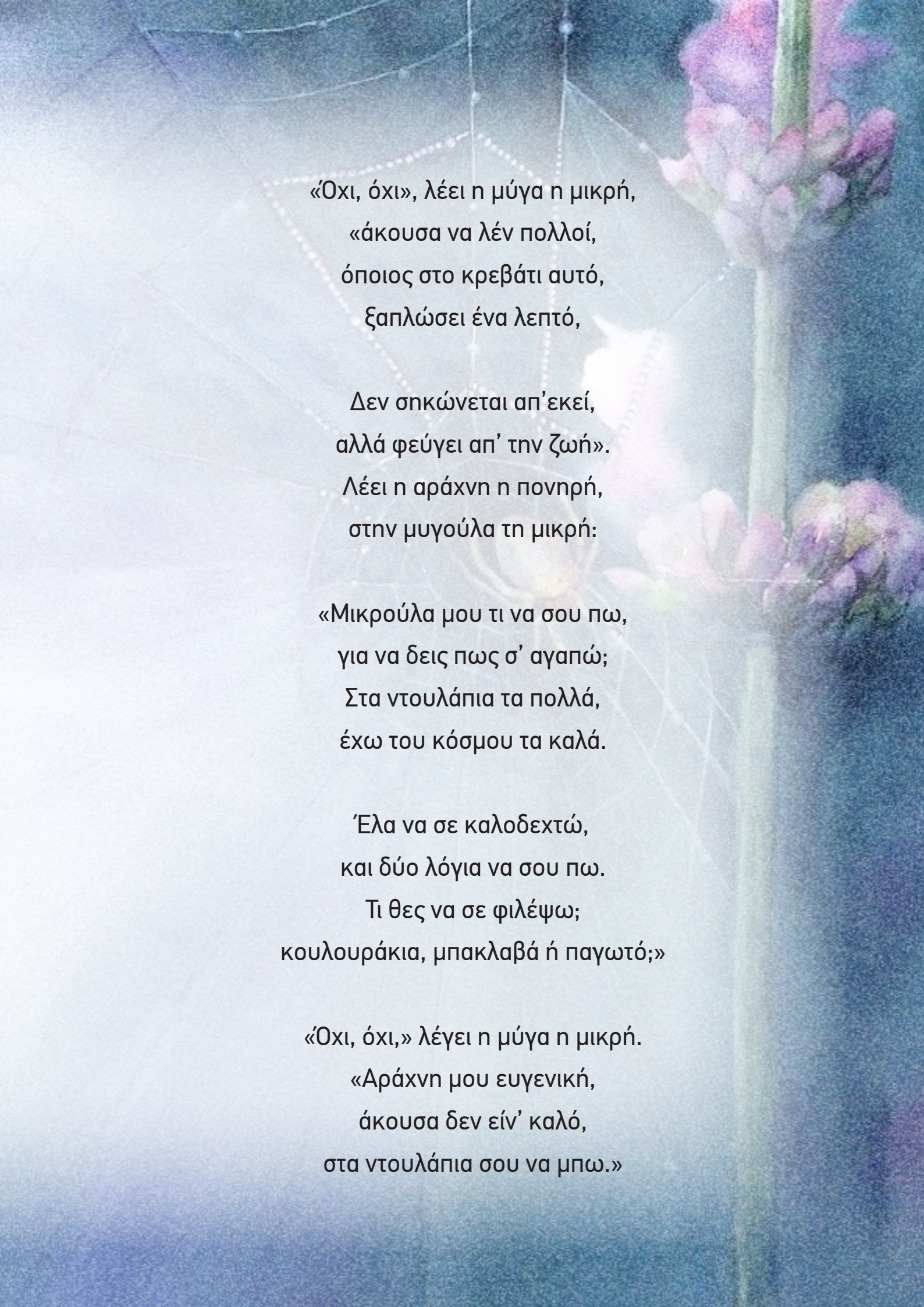
Λέει μια αράχνη πονηρή,
σε μια μύγα αφελή:
«Έλα στο σαλόνι μου καλέ,
να σου προσφέρω έναν καφέ.

Το σπίτι μου είναι ψηλά,
έλα από τα καγκελωτά σκαλιά.
Έλα θα ευχαριστηθείς,
με τα ωραία που θα δεις».

«Όχι, όχι», λέει η μύγα δυνατά,
«Τα λόγια σου, μου είναι περιττά.
Όποιος ανέβει τα δικά σου τα σκαλιά,
άκουσα δεν κατεβαίνει κάτω πια».

«Θα έχεις κουραστεί πολύ,
μυγούλα μου μικρή,
ώρες τώρα τα φτερά σου ανοιχτά!»
η αράχνη λέει γλυκά.

«Έλα να ξαπλώσεις 'δω
στο κρεβατάκι το καλό.
Έχει σεντόνια καθαρά,
και μαξιλάρια μαλακά»

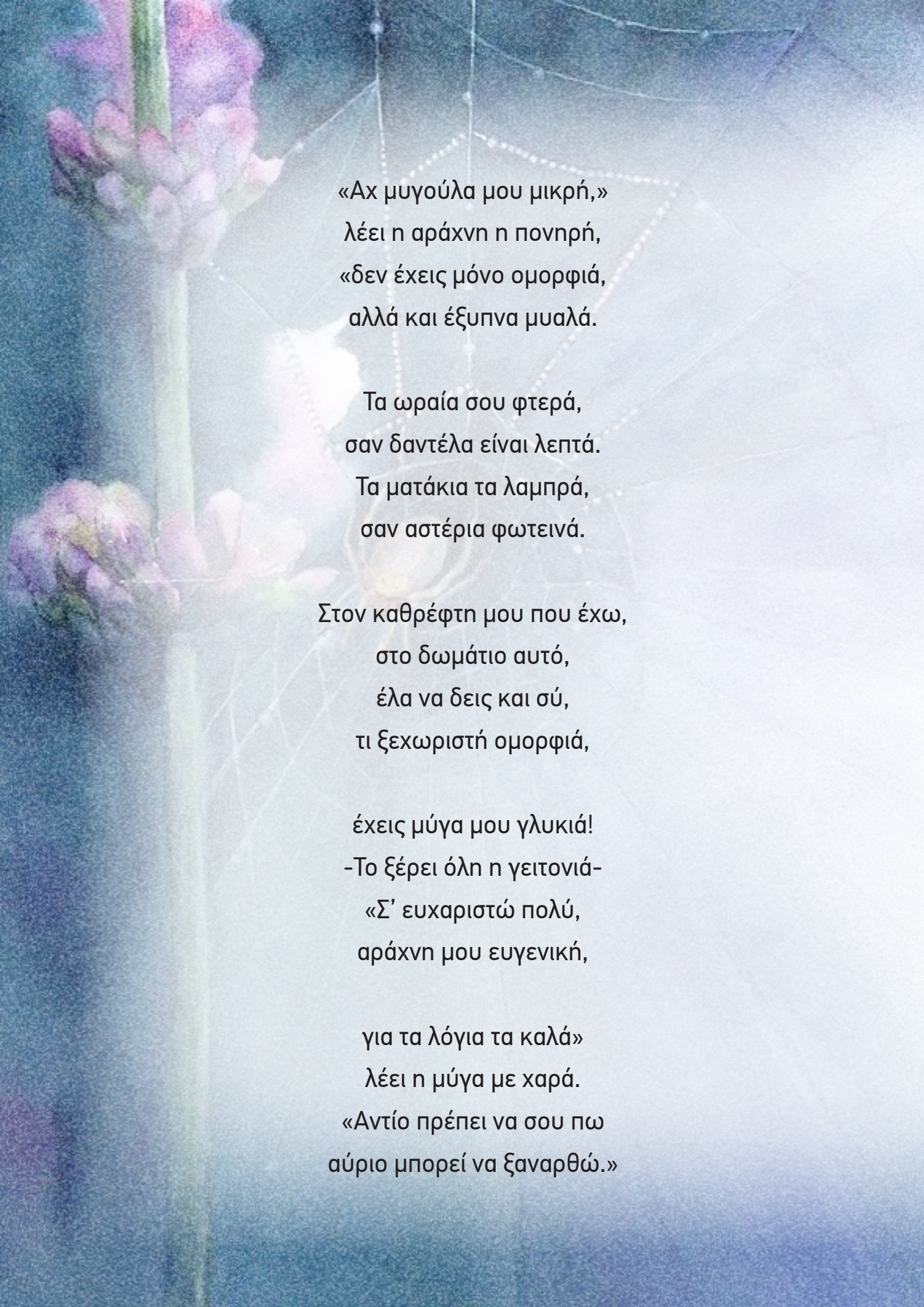
«Όχι, όχι», λέει η μύγα η μικρή,
«άκουσα να λέν πολλοί,
όποιος στο κρεβάτι αυτό,
ξαπλώσει ένα λεπτό,

Δεν σηκώνεται απ' εκεί,
αλλά φεύγει απ' την ζωή».
Λέει η αράχνη η πονηρή,
στην μυγούλα τη μικρή:

«Μικρούλα μου τι να σου πω,
για να δεις πως σ' αγαπώ;
Στα ντουλάπια τα πολλά,
έχω του κόσμου τα καλά.

Έλα να σε καλοδεχτώ,
και δύο λόγια να σου πω.
Τι θες να σε φιλέψω;
κουλουράκια, μπακλαβά ή παγωτό;»

«Όχι, όχι,» λέγει η μύγα η μικρή.
«Αράχνη μου ευγενική,
άκουσα δεν είν' καλό,
στα ντουλάπια σου να μπω.»

«Αχ μυγούλα μου μικρή,»
λέει η αράχνη η πονηρή,
«δεν έχεις μόνο ομορφιά,
αλλά και έξυπνα μυαλά.

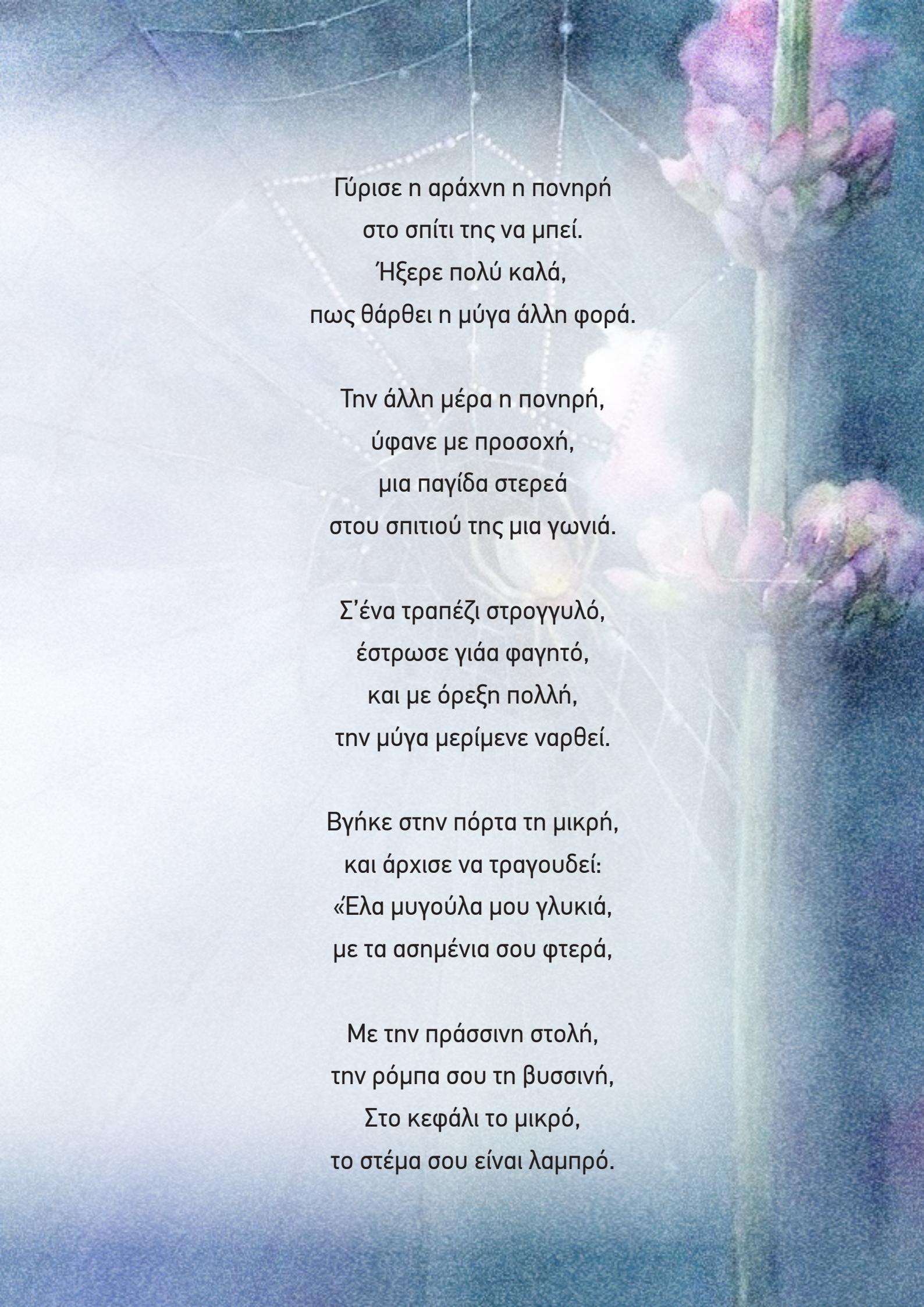
Τα ωραία σου φτερά,
σαν δαντέλα είναι λεπτά.
Τα ματάκια τα λαμπρά,
σαν αστέρια φωτεινά.

Στον καθρέφτη μου που έχω,
στο δωμάτιο αυτό,
έλα να δεις και σύ,
τι ξεχωριστή ομορφιά,

έχεις μύγα μου γλυκιά!
-Το ξέρει όλη η γειτονιά-
«Σ' ευχαριστώ πολύ,
αράχνη μου ευγενική,

για τα λόγια τα καλά»
λέει η μύγα με χαρά.

«Αντίο πρέπει να σου πω
αύριο μπορεί να ξαναρθώ.»

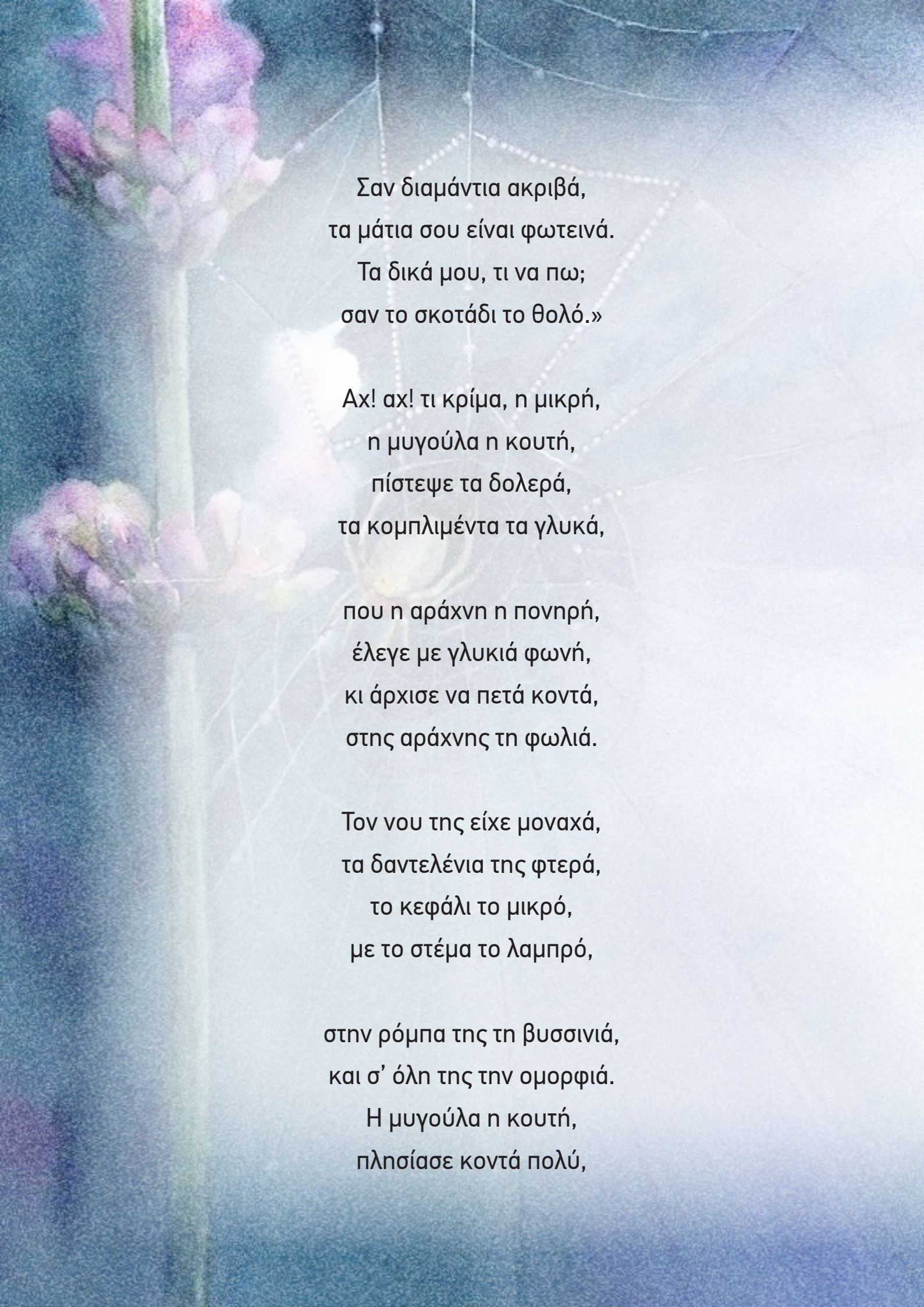
Γύρισε η αράχνη η πονηρή
στο σπίτι της να μπει.
Ήξερε πολύ καλά,
πως θάρθει η μύγα άλλη φορά.

Την άλλη μέρα η πονηρή,
ύφανε με προσοχή,
μια παγίδα στερεά
στου σπιτιού της μια γωνιά.

Σ'ένα τραπέζι στρογγυλό,
έστρωσε γιάα φαγητό,
και με όρεξη πολλή,
την μύγα μερίμενε ναρθεί.

Βγήκε στην πόρτα τη μικρή,
και άρχισε να τραγουδεί:
«Έλα μυγούλα μου γλυκιά,
με τα ασημένια σου φτερά,

Με την πράσινη στολή,
την ρόμπα σου τη βυσσινή,
Στο κεφάλι το μικρό,
το στέμα σου είναι λαμπρό.

Σαν διαμάντια ακριβά,
τα μάτια σου είναι φωτεινά.

Τα δικά μου, τι να πω;
σαν το σκοτάδι το θολό.»

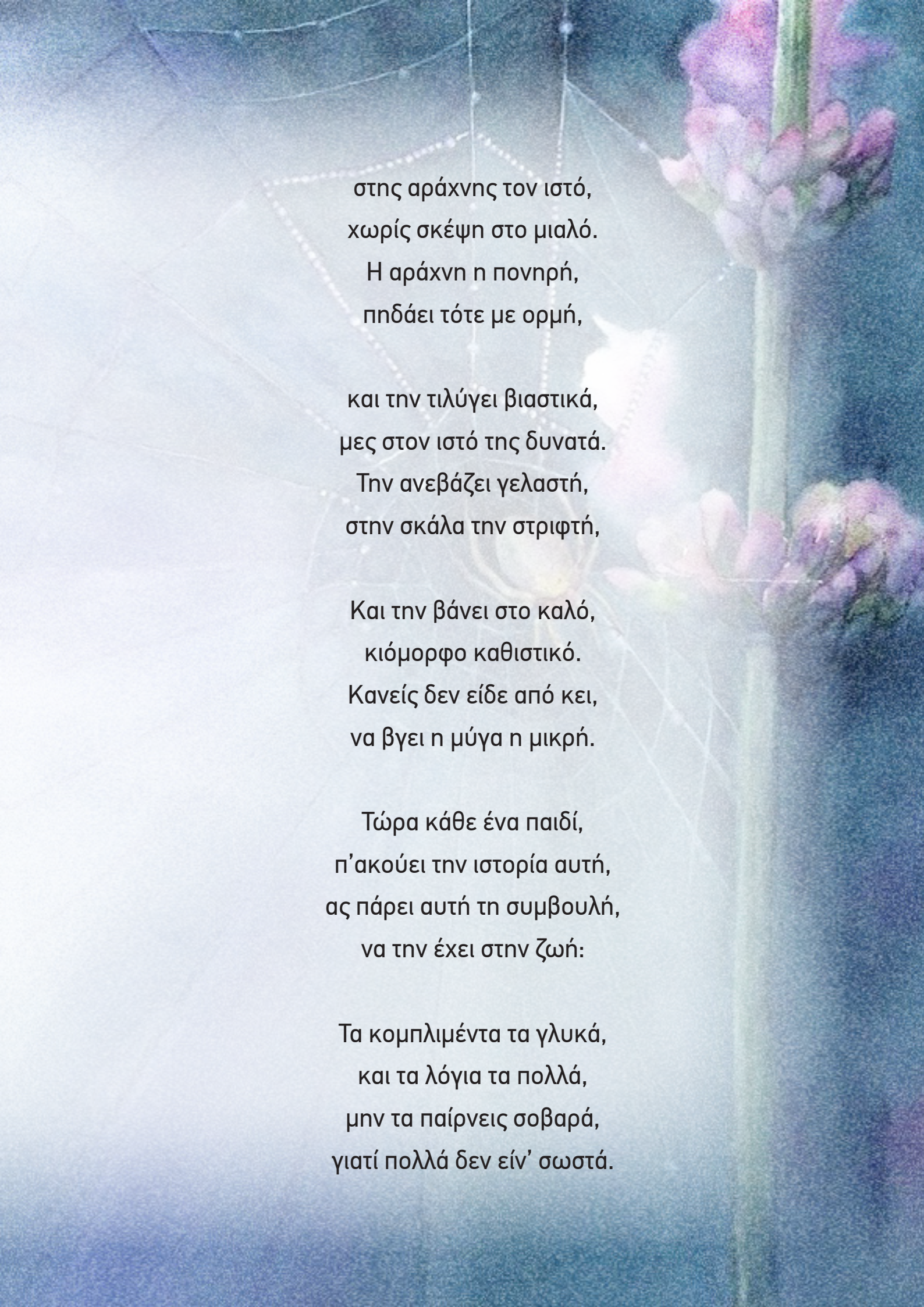
Αχ! αχ! τι κρίμα, η μικρή,
η μυγούλα η κουτή,
πίστεψε τα δολερά,
τα κομπλιμέντα τα γλυκά,

που η αράχνη η πονηρή,
έλεγε με γλυκιά φωνή,
κι άρχισε να πετά κοντά,
στης αράχνης τη φωλιά.

Τον νου της είχε μοναχά,
τα δαντελένια της φτερά,
το κεφάλι το μικρό,
με το στέμα το λαμπρό,

στην ρόμπα της τη βουσσινιά,
και σ' όλη της την ομορφιά.

Η μυγούλα η κουτή,
πλησίασε κοντά πολύ,

στης αράχνης τον ιστό,
χωρίς σκέψη στο μυαλό.

Η αράχνη η πονηρή,
πηδάει τότε με ορμή,

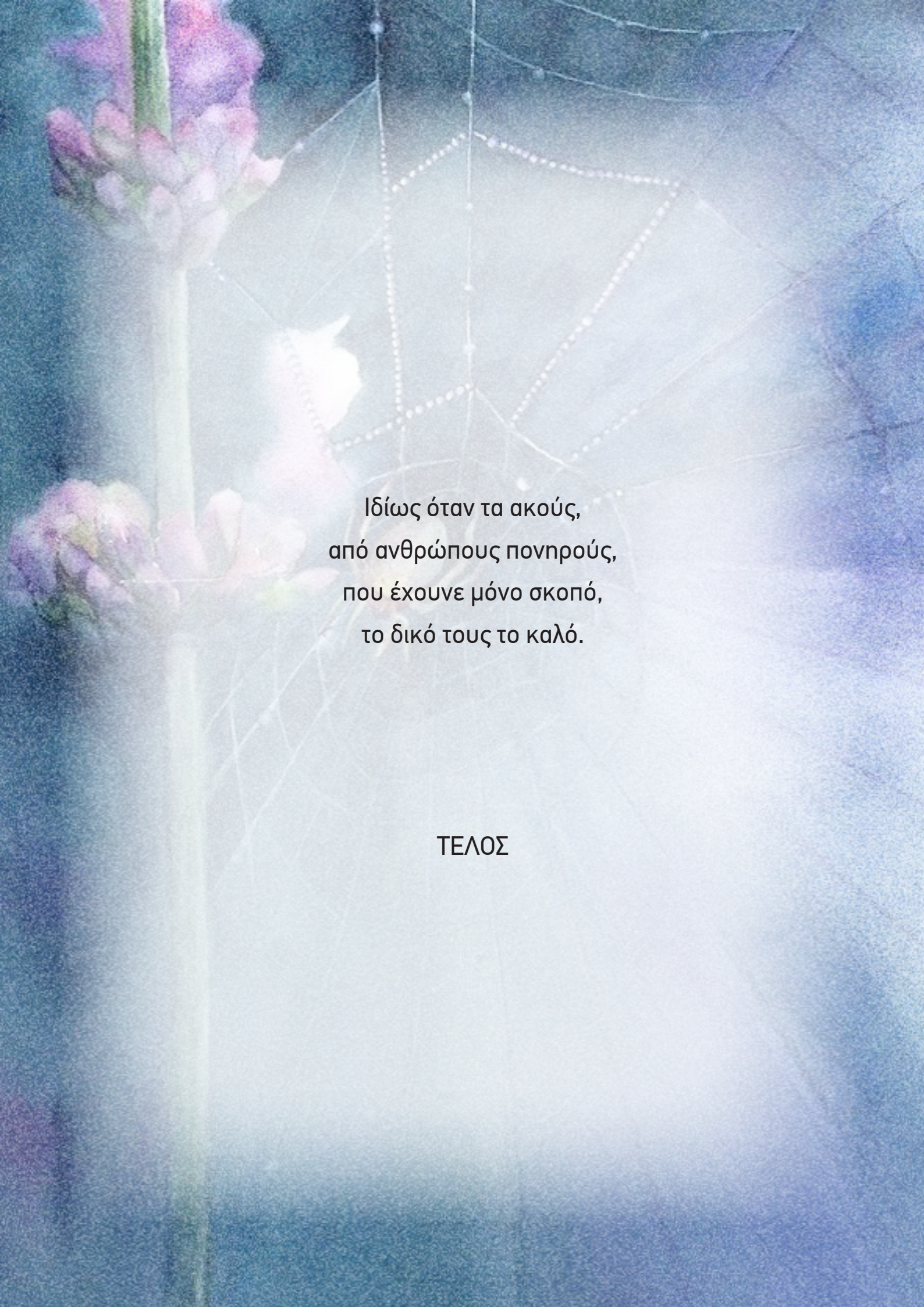
και την τιλύγει βιαστικά,
μες στον ιστό της δυνατά.

Την ανεβάζει γελαστή,
στην σκάλα την στριφτή,

Και την βάνει στο καλό,
κίόμορφο καθιστικό.
Κανείς δεν είδε από κει,
να βγει η μύγα η μικρή.

Τώρα κάθε ένα παιδί,
π'ακούει την ιστορία αυτή,
ας πάρει αυτή τη συμβουλή,
να την έχει στην ζωή:

Τα κομπλιμέντα τα γλυκά,
και τα λόγια τα πολλά,
μην τα παίρνεις σοβαρά,
γιατί πολλά δεν είν' σωστά.

A close-up photograph of a purple flower stem with several buds and a spider web in the background. The flower stem is on the left side, and the spider web is in the center-right. The background is a soft, out-of-focus blue and purple.

Ιδίως όταν τα ακούς,
από ανθρώπους πονηρούς,
που έχουνε μόνο σκοπό,
το δικό τους το καλό.

ΤΕΛΟΣ

Οι Δώδεκα Θεοί

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εισηγητής: Κυρίες μου και κύριοι,
αγαπητά παιδιά,
βάλτε στη φαντασία σας
του χρόνου τα φτερά.

Κι ελάτε να πετάξουμε
χιλιάδες μίλια μακριά,
χιλιάδες χρόνια πίσω,
στα χρόνια τα παλιά τα μυθικά.

Πάνω στου ψηλότερου
ελληνικού βουνού,
στις πιο ψηλότερες κορφές,
του Ολύμπου του λαμπρού.

Εκεί πάνω στο Ολύμπιο,
που είναι κρυμένο απ' τους θνητούς,
πάμε να δούμε και ν' ακούσουμε,
τους δώδεκα θεούς.

Ο Ζευς

Είμαι ο Ζευς ή Δίας,
ο μεγάλος και τρανός,
των θεών και των ανθρώπων,
είμαι πατέρας και θεός.

Της δύναμής μου σύμβολο,
στα χέρια μου κρατώ,
της αστραπής τη λάμψη,
και τον κεραυνό.

Αυτούς που με ακολουθούνε,
προστατεύω με αγάπη και στοργή,
και κείνους που δεν με ακούνε,
τους τιμωρώ μ' αυτή την αστραπή.

Η Αθηνά

Η αγαπημένη η κόρη,
του Δία, η Αθηνά,
είμαι εγώ κι ακούστε με
γιατί μιλώ σωστά.

Απ' το μυαλό γεννήθηκα
του Δία, το σοφό,
με όλη την πανοπλία μου,
και με το κράνος μου αυτό.

Γι' αυτό με ονομάζουνε,
της σοφίας η θεά, η Αθηνά,
και για τιμή μου κτίσανε
τον Παρθενώνα στην Ακρόπολη ψηλά.

Προστατεύω την παιδεία,
και τα γράμματα εγώ,
γιατί μ' αυτά πλουτίζεται
τ' ανθρώπινο μυαλό.

Η Δήμητρα

Εγώ είμαι η Δήμητρα,
της γεωργίας η θεά.
Εγώ φέρνω το πράσινο,
στους κάμπους στα βουνά.

Έμαθα τους ανθρώπους
να φυτεύουν τα σπαρτά,
γι' αυτό τα ονομάζουνε
όλα δημητριακά.

Αγαπάω τους αγρότες
που δουλεύουνε σκληρά
στη γη μας που παράγει
όλα μας τα φαγητά.

Η Αφροδίτη

Είμαι η Αφροδίτη .
Όλοι με ξέρετε καλά,
σας χαρίζω την αγάπη,
και την ομορφιά.

Στης θάλασσας γεννήθηκα,
τον άσπρο της αφρό,
γι' αυτό οι θεοί μου έδωσαν
το όνομα αυτό.

Από τα βέλη του Έρωτα,
του γιού μου του μικρού,
πολύ λίγοι ξεφεύγουνε
του κόσμου μας αυτού.

Ο Ποσειδώνας

Ο μέγας θεός της θάλασσας,
ο Ποσειδώνας είμαι εγώ.
Στα χέρια μου την τρίαινα
σαν σκήπτρο μου βαστώ.

Μ' αυτή κτυπώ τα κύματα,
όταν έχω θυμό,
και τρικυμίες γίνονται,
με κύματα βουνό.

Με αυτή πάλι τη θύελα,
χτυπάω απαλά,
και ηρεμουν οι θάλασσες,
και γαληνεύουν τα νερά.

Δελφίνια το αμάξι μου,
σύρουνε πάνω στους αφρούς,
κι απολαμβάνω εύθυμα,
τους δροσερούς ωκεανούς.

Ο Πλούτωνα

Εγώ είμαι ο Πλούτωνα,
του Δία ο αδελφός.
Είμαι ο μεγάλος,
του κάτω κόσμου ο θεός.

Είμαι και ο άρχοντας,
κάθε μεταλλικού:
του ασημιού, του σίδηρου,
και του πολύτιμου χρυσού.

Γι' αυτό λέγεται πλούσιος
αυτός που έχει λεφτά
και με κείνα αγοράζει
πολλά χρυσαφικά.

Ο Απόλλωνας

Ο Απόλλωνας είμαι φίλοι μου,
του Ήλιου ο θεός κι ο οδηγός.
Με το ολόχρυσο αμάξι μου
σκορπώ παντού το φως.

Φως δίνω με τον Ήλιο μου στον κόσμο,
μα φως και στην ψυχή,
με τη μελωδικότατη,
παγκόσμια μουσική.

Είμαι θεός και της Μαντείας,
της τέχνης των θεών,
και προστάτης της Πυθίας
στο Μαντείο των Δελφών.

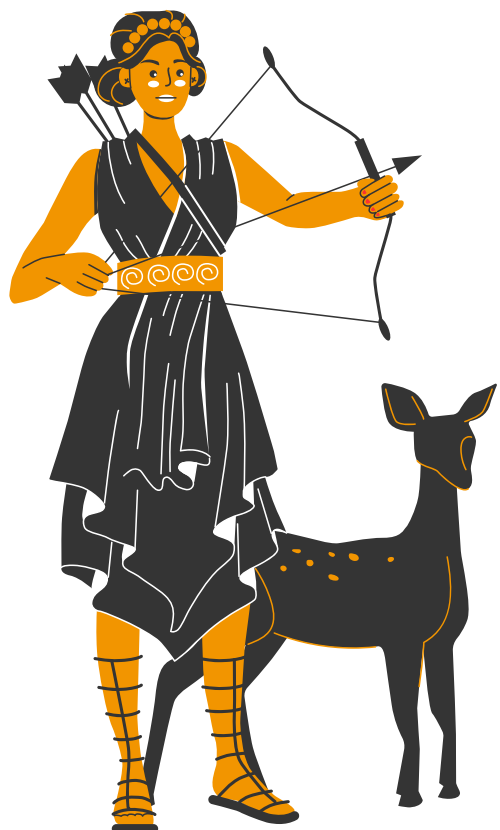
Η Άρτεμις

Είμαι η χλωμή η Άρτεμις,
θεά του Φεγγαριού.
Δίδυμη του Απόλλωνα,
του λαμπερού μου αδελφού.

Ποτέ μας δεν μονιάζαμε,
σαν ήμαστε παιδιά,
κι ο Δίας, ο πατέρας μας,
μας χώρισε παντοτινά.

Αυτός λάμπει την ημέρα,
βασιλικά λαμπρός,
κι εγώ φέγγω τη νύχτα,
με το γλυκό μου φως.

Το κυνήγι αγαπάω,
κι όλα τα αθλητικά.
Σαν την ελαφίνα τρέχω,
στις πεδιάδες στα βουνά.

Ο Ερμής

Είμαι ο αγγελιοφόρος,
του Ολύμπου, ο Ερμής,
και ο θεός του εμπορίου
του δολαρίου, της δραχμής.

Στο κεφάλι και στα πόδια,
φορώ γρήγορα φτερά,
για να παίρνω και να φέρνω
νέα στον Όλυμπο πολλά.

Τους ανθρώπους αγαπάω
που έχουνε μαγαζιά,
και πάντα τους βοηθάω
να κάνουνε πολλά λεφτά.

ΟΉφαιστος

Εγώ είμαι οΉφαιστος,
ο θεϊκός σιδηρουργός.
Μην με βλέπετε που είμαι
άσχημος και κουτσός.

Αυτό το όμορφο παλάτι
το έχτισα εγώ.
Εγώ έκανα του Δία,
τον φοβερό τον κεραυνό.

Δουλεύω όλα τα μέταλλα,
με τέχνη ζηλευτή.
Από το εργαστήρι μου
βγαίνουν μεγάλοι θησαυροί.

Ο Άρης

Εγώ είμαι ο Άρης,
του πολέμου ο θεός.
Μου αρέσουνε οι μάχες,
κάθε πόλεμος σκληρός.

Αγαπάω τα κανόνια,
του πολέμου τη βοή
και πάντοτε βοηθάω,
κάθε καλό αγωνιστή.

Η Εστία

Είμαι η θεά Εστία,
η προστάτης του σπιτιού,
και κάθε οικογένειας,
καλύβας, παλατιού.

Μ' αρέσει η οικογένεια,
γονείς, παππούδες, γιαγιάδες και παιδιά.
Να ζούνε όλοι αγαπημένοι,
επιθυμώ απ' την καρδιά.

Εισηγητής: *Και τώρα ουράνιοι θεοί,
γυρίστε στα βιβλία,
για να διαβάζου οι λαοί,
Ελληνική Μυθολογία.*

Οι εννέα Μούσες

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ, ΜΙΚΡΟ, ΠΑΙΔΙΚΟ ΕΡΓΟ

Όλες μαζί

(χορεύουν στον σκοπό: Σαν πάς στην Καλαμάτα)

Είμαστε οι μούσες, που ζουν παντοτινά.

Είμαστε ωραία κορίτσια δροσερά.

Εμπνέουμε τις τέχνες, που δίνουν στην ζωή,

ομορφιά και γνώση, γέλιο, μουσική.

Από τον Ελικώνα κατεβαίνουμε,

κι όλους του καλλιτέχνες τους εμπνέουμε.

(σταματούν να χορεύουν και κάθε μία παρουσιάζει το ταλέντο της)

Κλειώ: Είμαι η Κλειώ, η πρώτη, η μούσα η ξακουστή.

Μ' αρέσει η Ιστορία, που διηγείται τη ζωή.

Εμπνέω αυτούς που γράφουνε, τι έγινε, πώς έγινε και πού.

Αξέχαστα να μένουνε τα έργα κάθε πολιτισμού.

Πρώτα στον Ηρόδοτο, έβαλα την ιδέα στο μυαλό,

να γράψει πως ζούσανε οι άνθρωποι στον χώρο τον Ελληνικό.

Ευτέρπη: Είμαι η Ευτέρπη, φίλοι μου, η μούσα που αγαπά,

και εμπνέει αυτούς που γράφουνε ποιήματα λυρικά.

Μ' αρέσουν τα ποιήματα, που παίρνουνε οι μουσικοί,

και τα κάνουνε τραγούδια που ομορφαίνουν την ζωή.

Θάλεια: Είμαι η μούσα, η Θάλεια, και μ'αρέσει να γελώ.
Να σας ακούω να γελάτε, απ' την καρδιά σας θέλω εγώ.
Γι' αυτό πάντα εμπνέω όλους τους κωμικούς.
να λένε τα αστεία τους για να γελάμε με σπασμούς.

Καλλιόπη: Είμαι η Καλλιόπη, η μούσα που εμπνέει με παλμό
αυτούς που γράφουνε ποιήματα που εξυμνούν ηρωισμό.
Ο Όμηρος, μένα ζήτησε, να του φωτίσω το μυαλό,
να γράψει για του Οδυσσέα τις περιπέτειες και γυρισμό.
Εγώ του 'δωσα έμπνευση, κι έγραψε βιβλία ξακουστά:
την Ιλιάδα πρώτα, και την Οδύσσεια μετά.

Ουρανία: Είμαι η Ουρανία, και τ' αστέρια αγαπώ,
που λάμπουν σαν διαμάντια, στον απέραντο ουρανό.
Βοηθώ τους αστρονόμους, που τ' αστέρια μελετούν,
τους πλανήτες, τους κομήτες, κι όλους τους αστερισμούς.

Ερατώ: Εγώ είμαι η μούσα, που με λένε Ερατώ.
Μ'αρέσει να ακούω κάθε τραγούδι ερωτικό.
Εμπνέω αυτούς που γράφουνε τραγούδια ερωτικά,
και μιλάνε για αγάπη που θερμαίνει την καρδιά.

Μελπομένη: Εγώ είμαι η Μελπομένη, η μούσα η τραγική.
Θέλω να κάνω τέχνη την πονεμένη την ψυχή.
Γι' αυτό πάντα εμπνέω, αυτούς που γράφουν σοβαρά,
για βάσανα ανθρώπινα, που δίνουν πόνο στην καρδιά.

Πολύμνια: Είμαι η Πολύμνια, η μούσα η ιερή.
μ' αρέσει να ακούω ύμνους και θεία μουσική.
Τους ύμνους που δοξάζουν τον Θεό μας αγαπώ.
Κι αυτούς που γράφουν ύμνους, πολύ τους βοηθώ.

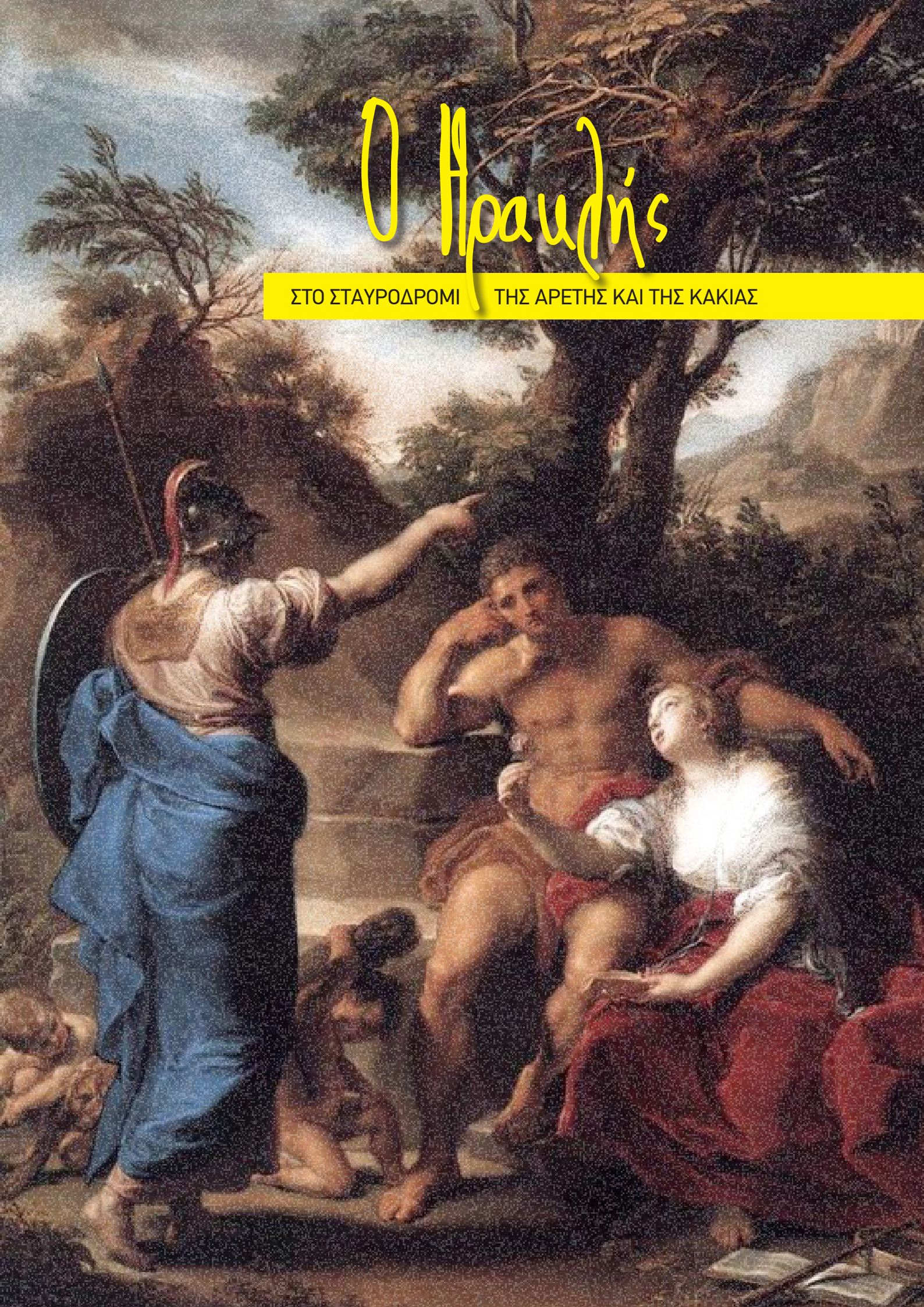
Τερψιχόρη: Είμαι η Τερψιχόρη, η μούσα του χορού.
Κάνω ελαφρά τα πόδια, κάθε χορευτή.
Μ' αρέσει να χορεύουνε, άνδρες, γυναίκες και παιδιά,
να πηδάνε, να γυρνάνε, να γελάνε με χαρά.

(μπαίνουν πάλι στο χορό τραγουδώντας στον ίδιο σκοπό) :

**Είμαστε εννέα κορίτσια δροσερά
είμαστε οι μούσες, που ζουν παντοτινά.
Εμπνέουμε τις τέχνες που δίνουν στη ζωή,
ομορφιά και γνώση, γέλιο, μουσική.**

Ο Ηρακλής

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

Ομιλητής:

Ο Ηρακλής είναι ένας από τους πιο αγαπητούς ήρωες της Αρχαίας Ελλάδας.

Ήταν ο πιο δυνατός άνδρας του τότε κόσμου.

Όλα τα ελληνόπουλα, δια μέσου της Ιστορίας, μάθαιναν για την ζωή και τα κατορθώματά του.

Ακόμα και σήμερα τα παιδιά σ' όλον τον κόσμο διαβάζουν με χαρά για τον ήρωα Ηρακλή και αρέσουν να βλέπουν τα κινηματογραφικά έργα που έχουν γίνει γι' αυτόν.

Οι μύθοι για την ζωή του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες, και διαβάζονται σαν παράδειγμα παλληκαριάς και καλοσύνης.

Μία από τις πολλές ιστορίες για τον Ηρακλή, είναι και αυτή που σας παρουσιάζουμε σήμερα.

Ηρακλής

Είμαι ο Ηρακλής, της Αλκμήνης το παιδί
και του μεγάλου Δία.

Έχω ακούσει να λένε πολλοί,
πως είμαι ο δυνατώτερος στη Γη.

Δεν ξέρω τι να κάνω,
με την δύναμή μου αυτή,
πως να την χρησιμοποιήσω
στην γήινή μου τη ζωή.

Να, έφτασα στο σταυροδρόμι,
ας καθίσω να σκεφτώ:
ποιό δρόμο να ακολουθήσω,
τον πλατύ ή τον στενό.

*(δύο γυναίκες βρήσκονται στο σταυροδρόμι.
Μία στον πλατύ και η άλλη στον στενό)*

Απόλαυση (Κακία) μπροστά στον πλατύ δρόμο:

Τι κάθεσαι και σκέφτεσαι,
μεγάλε μου Ηρακλή;
Έλα κοντά μου να ευτυχήσεις,
να απολαύσεις την ζωή.
Εσύ είσαι παλληκάρι μου,

ο δυνατότερος στη Γη.
Ότι ζητάει η καρδούλα σου,
μπορεί να τόχεις στη στιγμή.
Άν δεις πως έχει κάποιος,
κάτι που το θέλεις 'σύ,
πήγαινε και πάρε το,
ποιός θα σου αντισταθεί!

Ηρακλής

Ποιά είσαι σύ κυρία μου,
που έτσι μου μιλάς;
Τι είναι το όνομά σου,
πές μου και μη σιωπάς.

Απόλαυση (Κακία)

Οι φίλοι μου με λένε Ευτυχία,
μα οι εχθροί μου με φωνάζουνε Κακία.

Αρετή

Άκουσε και μένα, Ηρακλή,
πρίν την ακολουθήσεις.
Άκου και την δική μου συμβουλή
προτού τό αποφασίσεις.

Η δύναμή σου, Ηρακλή,
απ' τον Θεό είναι δώρο.
Δεν είσαι μόνος σου στη Γη
να' χεις δικό σου νόμο.

Αν θές σε τούτη τη ζωή,
καλούς να έχεις φίλους,
πρέπει απ' όλους πρώτα εσύ,
να είσαι φίλος μ' όλους.

Αν θέλεις να σε εκτιμούν
να σ' αγαπούν οι άνθρωποι,
πρέπει να τους εκτιμάς,
στο νου σου να είναι πρώτοι.

Δεν είναι εύκολη η ζωή!
Μα έχει αξία μόνο,
όταν καθ' ένας προσπαθεί,
να'ναι καλός στον κόσμο.

Ηρακλής

Και σένα πως σε λένε,
κυρία μου καλή;
Φαίνεσαι πολύ φρόνιμη
ωραία και σοφή.

Αρετή

Μονάχα ένα όνομα,
έχω εγώ, Ηρακλή
Οι εχθροί μου και οι φίλοι μου,
με φωνάζουν Αρετή.

Ηρακλής

Αυτά που είπες Αρετή,
αγγίξαν την καρδιά μου,
και στην ζωή μου πάντα εσύ,
θα οδηγείς τα βήματά μου.

Ομιλητής:

***Έτσι ο Ηρακλής πήρε το δρόμο της Αρετής.
Σε όλη του την ζωή βοηθούσε τους συνανθρώπους του.
Τα κατορθώματά που τα έκανε για το καλό όλων,
τον έκαναν μεγάλο ήρωα όλου του κόσμου.***

Ο Δημοσθένης

Ο Δημοσθένης ρήτορας
ήτανε δυνατός,
της Αρχαίας της Αθήνας,
άνθρωπος σοφός.

Είχε μιά αδυναμία
σαν ήτανε μικρό παιδί:
δεν μπορούσε να προφέρει το ρο,
και τό 'νιωθε ντροπή.

Είχε μεγάλη θέληση,
να λέει το ρο σωστά,
για να γίνει ρήτορας,
και να μιλάει πολιτικά.

Πήγαινε κάθε μέρα,
στην ακρογιαλιά,
κι έβαζε πετραδάκια
στο στόμα του πολλά.

Γύμναζε τη γλώσσα του
με τα πετραδάκια αυτά,
και μετά από εβδομάδες
πρόφερε το ρο σωστά.

Όταν λοιπόν κατώρθωσε,
και πρόφερε το ρο,
έτρεξε στην Πνύκα,
στο βήμα το ρητορικό.

Κοίταξε περήφανα
τον αθηναϊκό λαό,
και είπε με καμάρι,
το φημισμένο αυτό:

«Άνδρες αθηναίοι,
ήρθα να σας ρητορεύσω,
το αρπτόρευτον, ρερπτόρηκα,
ρερπτορευμένον ρρρρ!»

Παράξενα Πράγματα

Γλώσσα έχουν τα παπούτσια
μα ποτέ τους δεν μιλούν.
Πόδια έχουν τα τραπέζια,
μα ποτέ δεν περπατούν.

Τα βελόνια έχουν μάτια,
μα δε βλέπουνε μ' αυτά,
και οι καρέκλες έχουν χέρια,
μα δεν με παίρνουν αγκαλιά.

Η Βροχή

Το Καλοκαίρι η βροχή,
είν' απαλή και δροσερή,
χωρίς παπούτσια περπατώ,
στις λακούβες με νερό.

Τον Χειμώνα η βροχή,
είναι όμως παγερή,
να τη βλέπω θέλω εγώ,
από το τζάμι το κλειστό.

Κρυστάλλινη Μπάλα

Πήγα σε μιά μάγισσα,
τσιγγάνα ξακουστή,
στην κρυστάλλινή της μπάλα,
την ζωή μου γιά να δει.

Κοίταξε το κρύσταλλο,
με μεγάλη προσοχή,
και μου είπε τότε,
με τη βραχνή της τη φωνή:

«Θα σου πω τι έφαγες
για μεσημεριανό.
Κρέας με κολοκυθάκια,
σοκολάτα παγωτό.

Έφαγες κι ένα κομμάτι,
παστίσιο με κιμά.
Ήπιες 'να ποτήρι γάλα.
Λέγε μου, είναι σωστά;»

«Μάλιστα», της είπα,
«όλα αυτά είναι σωστά.
Και τα βλέπεις μες στην μπάλα,
την κρυστάλλινη αυτά;»

«Παιδί μου, δεν τα βλέπω
στο κρύσταλο τα φαγητά,
τα βλέπω όμως όλα,
στην άσπρη σου την φορεσιά.

Παιδικά Ποιήματα

ΔΙΑΣΚΕΥΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

Ο Φαγός

Τώρα το θυμήθηκα:
γουρουνόπουλο ψητό,
όταν πάω στο πανηγύρι
στου Παππού μου το χωριό.

Αποκριές, μακαρονάδα,
μοσχαρακι καπαμά.
Το Πάσχα το αρνάκι,
και τα κόκκινα αυγά.

Τα Χριστούγεννα, κουλούρια,
γαλοπούλα γεμιστή,
μπακλαβάδες, κουραμπιέδες
και τυρόπιτα ζεστή.

Των Βαΐων μπακαλιάρo,
τηγανητό με σκορδαλιά,
και την Καθαρή Δευτέρα,
ψωμί, ελίτσες και χαλβά.

Το είχα όμως ξεχάσει,
και ξέρετε παιδιά,
όλα αυτά τα έφαγα
μαζί μία φορά.

Κι όπως καταλαβαίνετε
πονάω τρομερά,
και κρατώ στα δυό μου χέρια,
τη φουσκωμένη μου κοιλιά.

Παιδικά Ποιήματα

ΔΙΑΣΚΕΥΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

Γιορτή ελληνικών γραμμάτων

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Στην αρχαία μας Ελλάδα,
ζήσαν άνθρωποι λαμπροί,
που ανάψανε την δάδα
του Πολιτισμού στη Γη.

Μελετήσανε τα πάντα,
κι εξηγήσανε πολλά,
γιά ανθρώπους και γιά ζώα,
γιά αστέρια και λοιπά.

Ό,τι γράψανε και τώρα
τα διαβάζουνε πολλοί
κι έχουν τα διδάγματά τους,
οδηγό τους στην ζωή.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τα Ελληνικά τα γραμματα,
μεγάλη έχουν αξία,
και όλα τα νοήματα
εκφράζουν με σοφία.

Μ' αυτά έγραψε ο Πλάτωνας
βαθείς φυλοσοφίες,
κι ο Ευρυπίδης με αυτά
έγραψε τραγωδίες.

Το Θείο Ευαγγέλιο,
εγράφηκε Ελληνικά,
κι Ελληνικά τραγούδαγαν
οι κλέφτες στα βουνά.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Γνώριζε τον εαυτό σου.
Τι είσαι και ποιός,
έλεγε ο Σωκράτης
της Ελλάδας ο σοφός.

Μην ξεχνάς λοιπόν πως έχεις,
τις ρίζες σου πολύ βαθειά,
στην Ελλάδα μας που είναι
χώρα με ιδανικά.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Πάντοτε να αριστεύεις,
σε ό'τι κάνεις στην ζωή.
Δίδασκε ο Αριστοτέλης,
στη δική του τη σχολή.

Στο σχολείο σου, στο σπίτι,
στο παιγνίδι, στη δουλειά,
κάνε κάθε τι με κέφι,
και τελείωσ' το σωστά.

Ο ΗΣΙΟΔΟΣ

Ο Ησίοδος μας ο σοφός,
τον άνθρωπο αγάπησε πολύ,
και έγραψε πολλά αυτός,
να μας βοηθήσει στην ζωή.

Μας άφησε μία συμβουλή,
πολύτιμη για μας παιδιά:
Η δουλειά δεν είν' ντροπή,
ντροπή είναι η τεμπελιά.

Ο ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ο Σοφοκλής ο τραγωδός,
έγραψε δράματα πολλά,
που εξυμνούν ηρωισμό,
κι ανθρώπινα ιδανικά.

Γεννήθηκα να αγαπώ,
στην Αντιγόνη διαλαλεί,
και δεν υπάρχω να μισώ
σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

Τρία κορίτσια γυρίζουν
από το Αμερικανικό Σχολείο.

Κλειώ:

Ξέρετε τι έγινε σήμερα στο σχολείο;

Αλεξάνδρα:

Τι; πάλι μίλαγες πολύ;
σε στείλαν στο γραφείο;

Σταυρούλα:

Βρήκες μύγα στην σούπα σου;
σου κλέψαν το βιβλίο;

Κλειώ:

Τι κουταμάρες λέγετε,
κι οι δυό σας, δε μου λέτε;
Μιλάω τώρα σοβαρά,
κι ακούστε με να δείτε.

Αλεξάνδρα:

Λέγε λοιπόν, τι έγινε
σήμερα στο σχολείο!

Σταυρούλα:

Κάτι σπουδαίο θα 'κανες
αφού είσαι τόσο σοβαρή.

Κλειώ:

Στο μάθημα Γραμματικής,
ρωτάει η δασκάλα:
Ποιός ξέρει τι σημαίνουν,
Democracy, και astronaut;
Κανένας δεν εσήκωσε
το χέρι του ψηλά.

Μόνο εγώ το σήκωσα
κι απάντησα σωστά.

Και η δασκάλα λέγει:
μπράβο πολύ καλά!

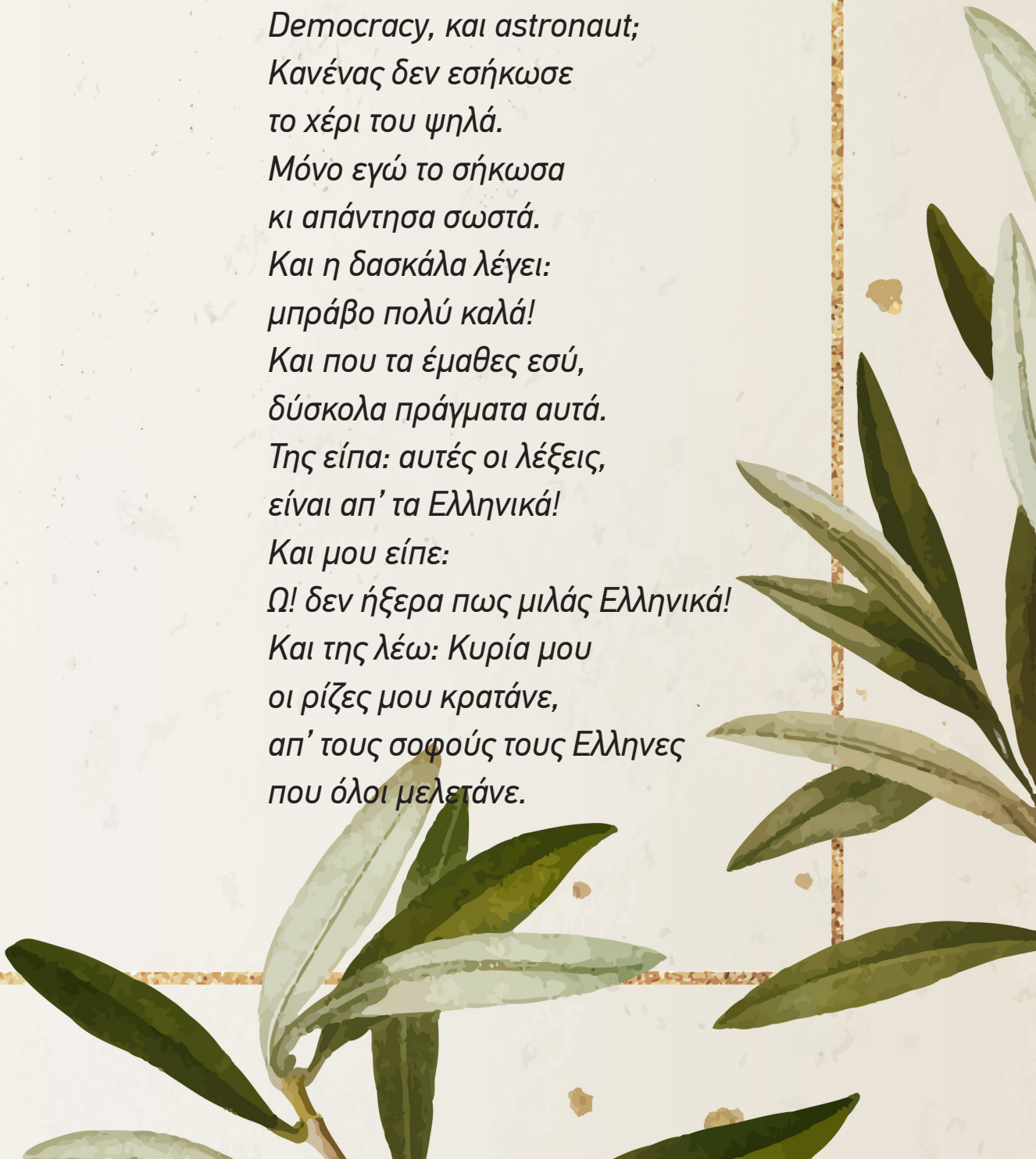
Και που τα έμαθες εσύ,
δύσκολα πράγματα αυτά.

Της είπα: αυτές οι λέξεις,
είναι απ' τα Ελληνικά!

Και μου είπε:

Ω! δεν ήξερα πως μιλάς Ελληνικά!

Και της λέω: Κυρία μου
οι ρίζες μου κρατάνε,
απ' τους σοφούς τους Έλληνες
που όλοι μελετάνε.

Αλεξάνδρα:

Ήθελα να σε έβλεπα
όταν τα έλεγες αυτά.
Θα σήκωσες την μύτη σου
δυό πόντους πιό ψηλά.

Σταυρούλα:

Μα έτσι πρέπει βρε παιδιά,
να είμαστε περήφανεσ,
για τις λαμπρές μας ρίζες.

Κλειώ:

Γιά λίγο το' χετε, καλέ,
νά' χουμε γιά κληρονομιά
μιά τέτοια ένδοξη, λαμπρή,
κιιστορική γενιά;

Μαρία:

Όταν μιλώ Ελληνικά,
με αγκαλιάζει η γιαγιά μου,
και μου λέει με χαρά:
μπράβο εγγονούλα μου γλυκιά μου.

Νίκη:

Όταν μιλώ Ελληνικά,
λάμπουν τα μάτια του μπαμπά μου,
και μου λέει χαρωπά:
μπράβο κορούλα μου γλυκιά μου.

Η ΑΘΗΝΑ

Της Ελλάδας η πρωτεύουσα,
η Αθήνα είμαι εγώ.
Στης Γης το δαχτυλίδι,
το διαμάντι το λαμπρό.

Στέμμα στο κεφάλι μου,
τον Παρθενώνα μου φορώ,
που δείχνει στους αιώνες,
σοφία και πολιτισμό.

Στα διάφορα μουσεία μου
ατίμητους κρατάω θουσαυρούς,
από τους αρχαίους χρόνους
μέχρι τους σημερινούς καιρούς.

Τραγούδια πάντα γράφουνε,
γιά μένα οι ποιητές,
και μάνα με ονομάζουνε
οι φλογερές καρδιές.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Είμαι η Θεσσαλονίκη,
η νύμφη του Θερμαϊκού.
Με ονόμασε η Ευρώπη:
Προτεύουσα Πολιτισμού.

Στην Ιστορία οι ρίζες μου,
πάνε πολύ βαθειά.
Εδώ ο Μέγα-Αλέξανδρος,
γεννήθηκε, παιδιά.

Ο Παύλος ο Απόστολος,
πέρασε από εδώ,
και δίδαξε την πίστη
και την αγάπη στον Χριστό.

Η δεύτερη πρωτεύουσα,
μοντέρνα πόλη και παλιά,
με τους πολλούς λοφίσκους μου,
και την γαλάζια ακρογιαλιά.

Η ΣΠΑΡΤΗ

Εγώ είμαι η Σπάρτη,
με έχετε ακουστά.
Της Λακωνίας το καμάρι
από τα χρόνια τα παλιά.

Οι πρόγονοί μου λέγανε
να μιλάς λακωνικά:
μην πετάς τα λόγια σου,
λέγε λίγα και καλά.

Η ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Είμαι η Καλαμάτα.
Το όνομά μου είναι γνωστό,
σε όλους που χορεύουνε
το Καλαματιανό.

Τα μεταξωτά μαντήλια,
που φοράνε στο λαιμό,
όλοι τα αγοράζουνε,
σαν έρχονται εδώ.

Οι ελιές μου νοστιμότατες,
το λάδι μου είναι γευστικό,
σαν κεχριμπάρι πράσινο,
στον κόσμο ξακουστό.

ΤΟ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙ

Το Καρπενήσι είμαι,
το ξέρετε πολύ,
εσείς που γεννηθήκατε
και ζήσατε εκεί.

Στου Βελουχιού τα ύψη,
σε μιά ωραία του πλαγιά,
είμαι εκεί χτισμένο
σαν αεροφωλιά.

Οι καστανιές, τα έλατα
και τα πλατάνια τα πολλά,
τις ρεματιές στολίζουνε
με τα κρυστάλινα νερά.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ

Εγώ αντιπροσωπεύω
όλα τα Ελληνικά χωριά:
το Κλαψί και το Κηβέρι,
το Καλύκαρπο, την όμορφη Σπηλιά.

Εδώ όλοι γνωριζόμαστε,
με τα ονόματά μας τα μικρά.
Πονάμε, κλαίμε και γελάμε,
όλοι μας αδελφικά.

Στενοί είναι οι δρόμοι μας,
τα σπίτια μας μικρά,
λουσμένα μεσ' το πράσινο,
στα δροσερά νερά.

Χαίρε ω χαίρε
ελευθεριά

ΠΟΙΗΜΑΤΑ και ΘΕΑΤΡΙΚΑ

για τις ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Η παρθένος η Μαρία,
με ευλάβεια πολλή,
είχε πάει στην εκκλησία
για να κάνει προσευχή.

Ξαφνικά μπροστά της βλέπει,
έναν άγγελο λαμπρό,
που κρατούσε ολόσπρο κρίνο
και της έλεγε αυτό:

«Χαίρε κεχαρτημένη,
κόρη καλή ευγενική,
απ' τον Θεό ευλογημένη,
είσαι εσύ σ' όλη τη Γη.

Τον Κύριόν μας θα γεννήσεις,
τον Σωτήρα μας Χριστό,
που θα φέρει την αγάπη,
απ' τον πατέρα μας Θεό.»

Απορεί η Παναγία,
και μ' αγάπη στην καρδιά,
«Ας γενεί το θέλημά του»
λέγει μόνο και σιωπά.

Η Φουσανέλλα

Φοράω φουσανέλλα,
κοίτα με πατέρα,
είμαι παλληκάρι,
δυνατό σαν λεοντάρι.

Όταν μεγαλώσω,
στα παιδιά μου θα τα δώσω,
και την φουσανέλλα
και την παλληκαριά.

Του Παππού μου ο Παπούς

Του παππού μου ο παπούς,
επολέμησε παιδιά,
με τους ήρωες αυτούς,
για να δώσει λευτεριά
στην Ελλάδα μας που ήταν
χρόνια στην σκλαβιά.

Είμαι Ελληνοπούλα Εγώ

Την στολή της Αμαλίας,
με χαρά μου τη φορώ,
και το λέω με καμάρι:
Είμαι Ελληνοπούλα εγώ.

Του παππού μου την πατρίδα
την Ελλάδα αγαπώ,
κι εύχομαι το Καλοκαίρι.
να πάω να την δω.

Η Ελληνική Σημαία

Στα χέρια μου κρατάω
μια σημαία ελληνική,
και νιώθω στην καρδιά μου,
περηφάνια και τιμή,
γιατ' όπως ξέρετε ανήκω
στην Ελληνική Φυλή.

Γαλανό είναι το χρώμα,
της σημαίας της λαμπρής,
όπως είναι ο ουρανός
της Ελλάδας της χρυσής.

Και το γαλανό το χρώμα,
δείχνει ανδρεία, λεβεντιά,
των παιδιών της που πεθαίνουν
για πίστη και για λευτεριά.

Άσπρος είναι ο σταυρός της
στην γαλάζια της θωριά,
όπως είναι ο αφρός της
στα πελάγη τα πλατιά,
που την σφικτοαγκαλιάζουν
από κάθε της πλευρά.

Και το άσπρο της το χρώμα,
συμβολίζει την τιμή,
και τον ένδοξό της δρόμο,
όπου πάντα ακολουθεί
στην μεγάλη Ιστορία
της Ανθρώπινης Φυλής.

Στην κορφή του κονταριού της
έχει Ορθόδοξο Σταυρό,
να θυμίζει στα παιδιά της
την αγάπη στον Χριστό.

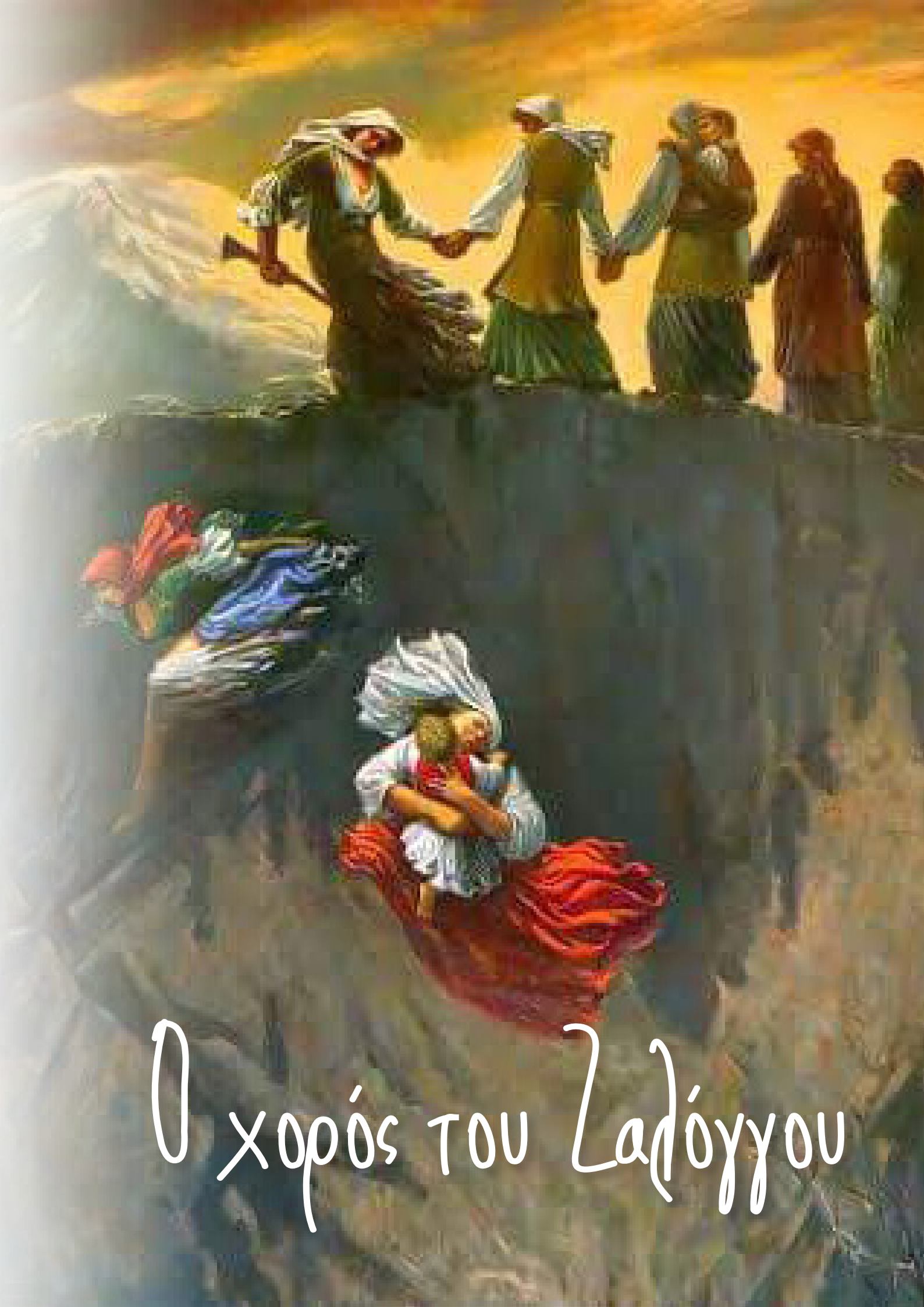
Όλοι οι πόθοι οι ψηλοί της,
και οι ελπίδες οι αγνές,
είναι εκεί με τον Σταυρό της
κι οδηγούνε τις καρδιές.

Στον Κολοκοτρώνη

Ελληνόπουλο κι εγώ,
ήρθα με καμάρι,
ένα ποίημα να σας πώ,
γιά ένα παλληκάρι.

Τον έλεγαν Κολοκοτρώνη,
κι είχε ηρωική καρδιά.
Πολέμησε με θάρρος,
γιά να δώσει λευτεριά,
στην Ελλάδα μας που ήταν
χρόνια στην σκλαβιά.

Θεόδωρε Κολοκοτρώνη,
στέκομαι σε σεβασμό,
και με τούτο το στεφάνι
ήρωά μας σε τιμώ.

Ο χορός του Ζαλόγγου

Πρόσωπα: Δέσπω, Χαΐδω, Φώτω, Κρυστάλω, Φρόσω, Μόσχω, Αυγή, Νίκη, Τηνιώ, Μάρω

Τα σκηνικά παρουσιάζουν μιά απότομη πλαγιά βουνού. Με το άνοιγμα της σκηνής, παρουσιάζονται το πρόσωπα. Φαίνονται φοβισμένες και κουρασμένες από το τρέξιμο.

Φρόσω: Μας κύκλωσαν μανούλα μου,
οι άπιστοι εχθροί μας.

Αυγή: (Μάνα της φρόσως)

Σώπα παιδί μου, Φρόσω μου
και μήν μου τρέμεις έτσι.

Φώτω: (κρατά το μωρό της)

Άχ! το παιδί μου, Μάρω μου
έλειωσε το καημένο.
Δυό μέρες έχω φαγητό
και γάλα να του δώσω.

Μάρω: Έχε κουράγιο, Φώτω μου,
είν' ο Θεός μαζί μας.

Ρηνιώ: (κρατά το μωρό της)

Οι άπιστοι βαλθήκανε
το Σούλι μας να πάρουν.

Χαΐδω: Δεν θα το πάρουν Ρήνα μου,
το Σούλι μας οι τούρκοι.

Το Σούλι τούρκο αφέντη του δεν έκανε,
ούτε ποτέ θα κάνει.

Κρυστάλω: Όσο υπάρχει ηρωική
καρδιά μέσα στα στήθη
του κάθε σουλιωτόπουλου,
κάθε σουλιωτοπούλας,
δεν σκύβει το κεφάλι του
το ένδοξο το Σούλι,
να προσκυνήσει την Τουρκιά.

(ακούγονται κρότοι τουφεκιών)

Μόσχω: (φοβισμένα)

Άκου τα τουφεκίσματα!
δεν είναι μακριά μας.
Αχ! θα μας πιάσουν τις φτωχές.

Νίκη (κόρη της Μάρως)

Φοβάμαι πολύ, Μάνα μου
οι τούρκοι θα μας πιάσουν.
Αλίμονο τι βάσανα
σκληρά μας περιμένουν.

Μάρω: Σώπα παιδί μου Νίκη μου,
μη λέγεις τέτοια λόγια.
Όσο δεσμεύονται οι ψυχές,
από ανθρώπου χέρι,

τόσο κι αυτοί οι άπιστοι
θ' αγγίξουν με τα χέρια τους
Σουλιώτων απογόνους.

Φώτω: Αχ! το παιδί μου άμοιρο,
γεννήθηκε στον κόσμο.

Ρηνιώ: Και το δικό μου Φώτω μου
μου έλειωσε τα στήθη,
να το κυττώ αμίλητο,
γιατί δεν έχει δύναμη
μήτε κλάμα να βγάλλει.

Φρόσω: Από την πείνα φάγαμε
και των δεντριών τις ρίζες.
Ακόμα και τ'ακάθαρτα
τα ζώα γιά τροφή μας,
εκάναμε οι ταλαίποροι.

Μόσχω: Μα οι τούρκοι δεν χορταίνουνε.
Θέλουν να πάρουν τις ψυχές.

Δέσπω : Σωπάστε και μην σκέπτεστε
ανάξια στη γενιά σας!
Μας φτάνει μόνο η ψυχή
που όλο και θεριεύει,
με την αγάπη στον Χριστό,
στην σκλάβα μας Πατρίδα.

Χαΐδω: Σωστά η Δέσπω μίλησε.
Ας την ακούσουμε με θάρρος.
Τι σκέπτεσαι να κάνουμε,
ατρόμητή μας Δέσπω;

Ρηνιώ: Λέγε μας, Δέσπω ηρωική,
να κάνουμε τι πρέπει.
Δεν έχει σβήσει μέσα μας,
η φλόγα της καρδιάς μας
που μας την άναψε η γλυκειά,
η προσμονή της λευτεριάς.

Δέσπω: Ακούστε φίλες, αδελφές,
οι τούρκοι είναι κοντά μας.
Λίγες στιγμές μας μένουνε.
Ένας γκρεμνός απότομος
ευρίσκεται μπροστά μας,
και οι εχθροί μας οι σκληροί
παντού ολόγυρά μας.
Εγώ με όλη την καρδιά
τον προτιμώ τον βράχο.

Χαΐδω: Κι' εγώ μαζί θα γκρεμιστώ!

Φρώσω: Κι' εγώ κοντά θα πέσω!

Κρυστάλλω: Καλύτερα εις τον κρεμνό,
παρά σε Τούρκου χέρια.

Ρηνιώ: Κι εγώ και το παιδάκι μου,
κοντά σας θα ερθούμε!

Νίκη: Τον θάνατο απ' τον γκρεμό
και 'γω τον προτιμάω.

Αυγή: Καλύτερα τις σάρκες μου,
να φάνε τ' αγριπούλια,
παρά το χέρι τ' άπιστου
σκληρά να βασανίσει.

Φώτω: Γενίσαρο γιά την τουρκιά,
γέννα μου εγώ δεν δίνω.
(σηκώνει το παιδί της ψηλά και λέγει)
κάλλιο παιδί μου στον γκρεμό
κιεσύ να σκοτωθείς,
παρά γενίσαρο η τουρκιά,
να σ' αναστήσει να μισείς,
Χριστό, Ελλάδα, Παναγιά.

(πετά το παιδί της στον γκρεμό. Το ίδιο κάνει και η Ρηνιώ)

Μάρω: Ελάτε τώρα φίλες μου,
να στήσουμε χορό.
Γιατί έτσι είναι ταιριαστό,
να δίνεται καθένας
στης πατρίδας το βωμό:
με γέλιο όχι με δάκρυ.

Χαΐδω: Και όλες μαζί να κάνουμε
τραγούδι να ταιριάζει.

Νίκη: Έχε γεια καημένε κόσμε
έχε γεια γλυκειά ζωή.

Κρυστάλλω: Στην στεριά δεν ζει το ψάρι,
ούτε ανθός στην αμμουδιά.

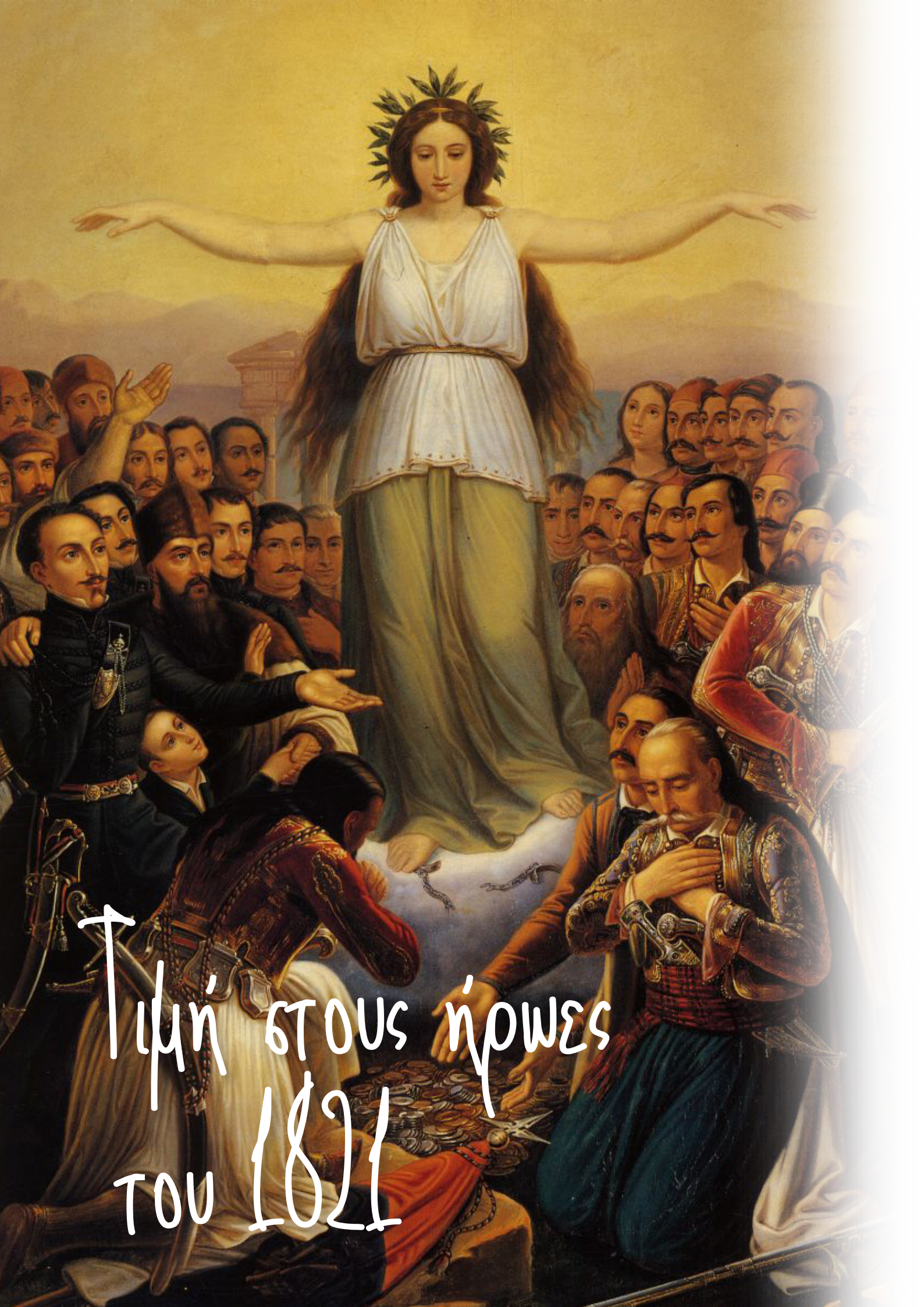
Αυγή: Κι οι Σουλιώτισσες δεν ζούνε,
δίχως την ευλευθεριά.

Ρηνιώ: Έχετε γεια βρυσούλες,
λόγγοι, βουνά, ραχούλες.

Μόσχω: Λόγγοι, βουνά, ραχούλες,
και σεις Ελληνοπούλες.

Δέσπω: Και συ δύστυχη Πατρίδα,
έχε γεια παντοτινά.
Κι ο Θεός να σου χαρίσει
τη γλυκιά τη λευτεριά.

Πιάνονται όλες στον χορό και τραγουδώντας πέφτουν από την σκηνή.

↑
Τιμή στους ήρωες
του 1821

Πρόσωπα: Ελλάδα, Ρήγας Φεραίος, Πατριάρχης Γρηγόριος, Αθανάσιος Διάκος, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Οδυσσέας Ανδρούτσος, Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα, Ελληνίδα Μάνα, Σουλιώτης, Μανιάτης, Σφακιώτης.

Ελλάδα: Σ' αυτή την Εθνική Γιορτή,
του χίλια οχτακόσια είκοσι ένα,
που τα παιδιά μου, σε όλη μας τη Γή,
της ιστορίας μου θυμούνται τα γραμμένα,

Έρθα κοντά σας, ξενιτεμένα μου παιδιά
να ξαναζήσουμε την ένδοξή μας ιστορία,
και να τιμήσουμε τα παλληκάρια μας αυτά,
που πολεμήσανε γιά την ελευθερία.

Γιά τούτο απ' τα βιβλία τα ιστορικά,
κάθε ήρωά μας θ' αναστήσω,
και στην σκηνή εδώ μπροστά,
γιά την ζωή του να μας πει, θα του ζητήσω.

(βλέπει στο βάθος και σκηνής)

Ο Ρήγας ο Φεραίος έρχεται,
τραγουδιστής της λευτεριάς.

Ρήγας Φεραίος: Με τα τραγούδια μου έσπερνα βαθειά,
σπόρους ποθητής ελευθερίας,
σε κάθε μιά Ελληνική καρδιά,
που ζούσε στο σκοτάδι της δουλείας.

Το σύνθημά μου ήταν φλογερό,
και το 'λεγαν σαν όρκο οι σκλαβομένοι:
«Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια, σκλαβιά και φυλακή»

Ελλάδα: Ο Πατριάρχης έρχεται, Γρηγόριος ο πέμπτος.

Πατριάρχης: Μητέρα μου με κρέμασαν
μπροστά στο ιερό,
οι βάρβαροι που θέλανε να σβήσουνε
Ελλάδα και Χριστό.

Μα ο θάνατός μου έδωσε,
δύναμη στον πολεμιστή,
κι εκδίκηση εζήτησε
απ' τον κατακτητή.

Ελλάδα: Να ο Κολοκοτρώνης μου, ο γέρος του Μωριά

Κολοκοτρώνης: Μητέρα μου πολέμησα
τον βάρβαρο εχθρό ,
κι όλο τα είναι μου έδωσα,
στου αγώνα τον βωμό.

Στα παλληκάρια μου έλεγα,
Μ' ολόθερμη καρδιά:
«παιδιά ο Θεός υπέγραψε
της χώρας μας την λευτεριά.»

Οι βάρβαροι ετρέμανε,
και φεύγανε μακριά,
σαν άκουγαν πως πέρναγε
ο γέρος του Μωριά.

Ελλάδα: Ο Διάκος ο λεβέντης μου, βλέπω να πλησιάζει.

Διάκος: Το μοναστήρι άφησα,
και πήρα το σπαθί,
και τον εχθρό πολέμησα,
Μητέρα μου ιστορική.

Οι τούρκοι με επιάσανε,
και μου έταξαν πολλά
γιά να αρνηθώ την πίστη μου
και της φυλής μου τα ιερά.

Περήφανα απάντησα
με δυνατή φωνή:
«Εγώ Έλληνας γεννήθηκα
κι Έλληνας θα πεθάνω με τιμή»

Ελλάδα: Να και ο Ρουμελιώτης μου, Γιώργος Καραϊσκάκης

Καραϊσκάκης: Όταν ο εχθρός εκέρδιζε,
στην Ρούμελη και στον Μωριά,
κι απελπισία φώλιαζε,
στην κουρασμένη λεβεντιά,

σαν λεοντάρι, άφοβα
ρίχτηκα στον εχθρό,
και πάνω στην Αράχωβα
πολέμησα σαν το θεριό.

Τούς βάρβαρους εσκόρπισα,
στά γύρω εκεί βουνά
και στους δικούς μας έδωσα,
ελπίδα και χαρά.

Ελλάδα: Να και ο Ανδρούτσος μου.

Ανδρούτσος: Μητέρα μου εδόξασα
το Χάνι της Γραβιάς.
Η νίκη μου το έκανε,
μνημείο ηρωικής παλληκαριάς.

Ελλάδα: Η Μπουμπουλίνα μου έρχεται, η δοξασμένη κόρη.

Μπουμπουλίνα: Τρία καράβια αρμάτωσα
με έξοδα δικά μου,
κι έγινα καπετάνισσα,
μητέρα μου γλυκειά μου.

Στον πόλεμο της θάλασσας,
Βοήθησα πολύ εγώ,
όταν τον Τούρκο χτύπησα,
στον κόλπο τον Αργολικό.

Μα και στην Πελοπόννησο
με τους οπλαρχηγούς,
εγύριζα κι ενέπνεα,
μεγάλους και μικρούς.

Ελλάδα: Να και η ηρωίδα μου η Μάνα η Ελληνίδα

Ελληνίδα: Πατρίδα μου ανάθρεψα
Τα δοξασμένα σου παιδιά,
Και στις καρδιές του φύτεψα
αγάπη για την λευτεριά.

Ελλάδα: Να και οι Σουλιώτες μου, Μανιάτες και Σφακιώτες

Σουλιώτης: Μητέρα μου δεν σκύψαμε,
κεφάλι στον Οθωμανό.
Ελεύθεροι εζούσαμε
στο Σούλι μας το θρυλικό.

Μανιάτης: Κι' εμείς ένδοξη Μάνα μας,
σαν αετοί μεσ' το βουνό,
κρατήσαμε την Μάνη μας,
ελεύθερη απ' τον εχθρό.

Σφακιώτης: Από τον Τούρκο απάτητα,
φυλάξαμε Μητέρα τα Σφακιά,
το χωριό το ριζωμένο,
στης Κρήτης τα απότομα βουνά.

Ελλάδα: Παιδιά μου, παλληκάρια μου,
δόξα μου και τιμή,
ήρωες, ηρωίδες μου
Ευχαριστώ πολύ.

(γυρνώντας στο κοινό)

Και σείς ξενιτεμένα μου παιδιά
βάλτε την συμβουλή μου στην καρδιά:
εκεί που ζείτε σε άλλης χώρες μακριά,
κρατείστε την γλώσσα σας, τα ήθη σας τα ιερά.

Στης Κατοχής την Ελληνίδα

Απόγονος εφάνηκες ένδοξης ηρωίδας,
όπου στο Σούλι έπεσε καύχημα της πατρίδας,
Εσύ Ελληνοπούλα μου, π' είδες την κατοχή,
και του εχθρού εγνώρισες την μπότα τη σκληρή.

Τι κι αν εζούσες σε χωριό, νησί ή πολιτεία,
αν ήσουνα γερόντισσα ή νέα, φτωχούλα ή κυρία,
παντού και πάντα στάθηκες εσύ πραγματική,
με ιδέες και αισθήματα γυναίκα ηρωική.

Τι κι αν στου Βίτσι τα βουνά, εσύ αγκομαχώντας
κατάκοπη εφοδιάζεις με τρόφιμα στρατιώτας,
ή αν σε στέγη έμενες του τραυματία βοηθός,
είτε φανέλες έπλεκες στου λυχναριού το φως.

Τι κι αν μητέρα στοργική, στις πείνας την πορεία,
γιά τα παιδιά σου πρόσφερες με κάθε σου θυσία,
απ' τα σκουπίδια του εχθρού ένα ξερό ψωμί,
ενώ εσύ μερόνυχτα δούλευες νηστική.

Τι κι αν μικρή μαθήτρια, εργάτης είχες γίνει,
ή αν γονάτιζες θερμά στο άσβηστο καντήλι,
παρακαλώντας τον θεό με τρέμουσα φωνή,
να κάνει την Ελλάδα μας να ελευθερωθεί.

Πάντα, παντού εστάθηκες μεγάλη Ελληνίδα,
ενέπνευσες, εγκαρδίωσες και έγινες θυσία.
Υπήρξες μάνα, σύζυγος κι ιδανική αδελφή,
γι' αυτό και της Ελλάδας μας, λαμπρή είσαι τιμή.

Αμφιτρίτη Κωνσταντέλου Εμμανουήλ

Η Αμφιτρίτη (Ανθούλα) Κωνσταντέλου-Εμμανουήλ, γεννήθηκε στο χωριό Σπηλιά Μεσσηνίας. Είναι απόφοιτος του Γυμνασίου Κυπαρισσίας, του Διδασκαλικού Κολλεγίου της Ακαδημίας Αγίου Βασιλείου, της Αρχιεπισκοπής Αμερικής και του Πανεπιστημίου της Βορείου Καρολίνας (NCSU).

Μένει στην πόλη Fayetteville, N.C. Ο αείμνηστος σύζυγός της, πατήρ Χρυσόστομος υπηρετούσε την Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και αυτή δίδασκε την Ελληνική μας Γλώσσα και τον πολιτισμό της γενέτειρας πατρίδας στα παιδιά των παροίκων.

Δίδαξε Ελληνικά σε διάφορα απογευματινά ελληνικά σχολεία των Ελληνοορθόδοξων κοινοτήτων μας.

Δίδαξε την ωραία μας γλώσσα στην Στρατιωτική Σχολή Ξένων Γλωσσών στη στρατιωτική βάση Φορντ Μπράγγ Βορείου Καρολίνας, σε στρατιώτες ειδικών καταδρομών για εννέα χρόνια, καθώς και, κατά διαστήματα, σε ενήλικες στην Τεχνική Σχολή της πόλης μας. Εργάστηκε σαν συμπληρωματική δασκάλα σε διάφορα σχολεία της περιφέρειας σε διάφορες τάξεις από νηπιαγωγεία έως Λύκεια.

Ποιήματά της στα Ελληνικά και στα Αγγλικά, έχουν δημοσιευτεί σε διάφορες εφημερίδες, όπως: *Εθνικός Κήρυξ*, *Ατλαντίς*, *Fayetteville Observer* και άλλες καθώς και σε περιοδικά εδώ και στην Ελλάδα, όπως *Hellenic American National Pictorial Magazine*, *Greece in Print*, *Τριφυλιακή Εστία* και άλλα. Έχει εκδώσει μια συλλογή ποιημάτων της σε Ελληνικά και Αγγλικά «Σκιρτήματα Καρδιάς, Φτερουγίσματα του Νου», και τρία παιδικά: «Three Aesop's Tales Retold in Verse», «Five Aesop's Tales Retold in Verse» και «Παραμονή Χριστούγεννα», απόδοση από τα Αγγλικά του *The Night Before Christmas* by Clement C. Moore.

Της αρέσει να διαβάζει, να γράφει, να παίζει με τα εγγόνια της, να μαγειρεύει, να πλέκει και να ασχολείται με τον κήπο και τα λουλούδια της.

Στο πρόσωπο και στο έργο της **Αμφιτρίτης Κωνσταντέλου - Εμμανουήλ** αναδεικνύεται η δυναμική του απόδημου Ελληνισμού, που αγωνίζεται να διαφυλάξει την ελληνική γλώσσα, ως ένα υπέρτατο, πολύτιμο και δημόσιο αγαθό του πολιτισμού και της ταυτότητας μας. Ως Ελληνίδα δασκάλα στο εξωτερικό πάλεψε με όπλο την αγάπη για τους μαθητές της με σκοπό τη διατήρηση της ελληνικής γλώσσας, γραφής και ομιλίας, έχοντας βαθιά γνώση ότι η εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας ως γέφυρας ιστορίας και αναμνήσεων επιτρέπει στα παιδιά να έρθουν σε επαφή με το οικογενειακό τους δέντρο, να γνωρίσουν τους προγόνους τους.

Το συγγραφικό έργο της **Αμφιτρίτης Κωνσταντέλου - Εμμανουήλ** στηρίζει την ιστορία, τα ήθη και τα έθιμα της πατρίδας μας. Τα ποιήματα, τα τραγούδια, τα εν γένει λογοτεχνήματα της ίδιας μαρτυρούν τον πόνο, το νόστο, εξυμνούν τον ηρωισμό, συνδέουν το χθες με το σήμερα, μπολιάζουν το αύριο με κέντρο την Ελληνική γλώσσα ως φορέα πολιτισμού που αναμοχλεύει τις συλλογικές μνήμες και αναδεικνύει την ιστορική συνέχεια του έθνους μας.

Ο καλαίσθητος τόμος με τίτλο **«Χρόνια Παιδικά: Χρώμα γαλανό στον Απόδημο Ελληνισμό»**, ως ηλεκτρονική έκδοση, eBook, αποτελεί το πρώτο συγγραφικό πόνημα της συγγραφέως και προσφέρεται ελεύθερα – δωρεάν σε φιλιαναγνώστες και βιβλιόφιλους μέσα από τον διαδικτυακό κόμβο www.cultural-association.org του ΣΠΕΚ, ως έργο άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς, με ιδιαίτερη έμφαση και ενσυναίσθηση προς τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, τους συνανθρώπους μας με αναπηρία, όσους διαμένουν σε δυσπρόσιτες – ακριτικές περιοχές, αλλά και σε αυτούς που αναζητούν επαφή με τη γλώσσα και τον πολιτισμό ευέλικτα, συνοπτικά και περιεκτικά λόγω έλλειψης χρόνου, απόστασης και ειδικών συνθηκών. Παράλληλα διατίθεται ως ένα χρήσιμο εκπαιδευτικό, επιμορφωτικό, ερευνητικό και ψυχαγωγικό εργαλείο σε εκπαιδευτικούς, ακαδημαϊκούς, ερευνητές, μελετητές και λάτρεις του καλού, ώριμου βιβλίου.

Σίσσυ Σιγιουλτζή-Ρουκά

Πρόεδρος Συνδέσμου Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου

www.cultural-association.org

e-book | ΣΠΕΚ

ISBN: 978-618-5715-23-6